

POP ROCK

JAZZ
'92

&

Show

Nr.12 (59)
martie 1992

CURIERUL NAȚIONAL SA

27 - 29
martie
1992

FESTIVALUL INTERNATIONAL DE JAZZ SIBIU '92

organizatori:
FUNDAȚIA DE
JAZZ "NAE
IONESCU" - SIBIU,
RADIO-
TELEVIZIUNEA
ROMÂNĂ,
VIDEO MUSIC
PRODUCTION

★De vorbă cu stelele: ANDA CĂLUGĂREANU ★BLACK SABBATH la final
★CALENDARUL LUNII APRILIE ★TOP '30 (ediția a 6-a din 1992) ★Nume noi - Porți de
fier ★Intermediem prietenii

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Un reușit supliment pentru tineret, Graffiti, a apărut împreună cu Cotidianul din 20 martie. Citeva teme interesante: „Rock și ocultism”, „Sting: actor sau muzician?”, cronică de disc și video-caseta muzicale. ● Am rămas dator din numărul trecut cu „Guitar Hero Charts”. Blues. 1. B.B. King, 2. Freddie King, 3. Muddy Waters, 4. Elmore James, 5. Eric Clapton, 6. Johnny Guittar Watson, 7. Buddy Guy, 8. Robert Cray, 9. Otis Rush, 10. John Lee Hooker. Hard Rock. 1. Jimmy Page, 2. Jimi Hendrix, 3. Brian May, 4. Ritchie Blackmore, 5. Gary Moore, 6. Joe Perry, 7. Alvin Lee, 8. Mark Knopfler, 9. Keith Richards, 10. Ted Nugent. Heavy-Metal. 1. Eddie Van Halen, 2. Michael Schenker, 3. Tony Iommi, 4. Angus Young, 5. Phil Collen, 6. Yngwie Malmsteen, 7. Jake E. Lee, 8. Dave Murray, 9. Slash, 10. K.K. Downing. Thrash. 1. Kerry King, 2. Kirk Hammett, 3. Dave Mustaine, 4. Scott Ian, 5. James Hetfield, 6. Danny Spitz, 7. Fast Eddie Clarke, 8. Alex Skolnick, 9. Rick Hunolt, 10. Mille Petrozza. Remintesc că este vorba de ierarhii concepute de autorii revistei Metal Hammer Special din ianuarie 1992 (editat în Franța), închinat în exclusivitate chitaristilor. ● Din Metal Hammer din martie v-am oferit în numărul 11 doar două categorii ale clasamentelor realizate de cititorii revistei. Solista anului 1991. 1. Lita Ford, 2. Doro Pesch, 3. Janet Gardner, 4. Caroline (Penetrator), 5. Sabina Classen, 6. Susie Halton, 7. Sandy Saraya, 8. Axl Rose (!!), 9. Pat Benatar, 10. Queen Vixen. Sex-Symbol Masculin: 1. Sebastian Bach, 2. Axl Rose, 3. Nuno Bettencourt. Sex-Symbol Feminin: 1. Lita Ford, 2. Doro Pesch, 3. Janet Gardner. Albume. 1. Metallica-Metallica, 2. Use Your Illusion I & II - Guns

VINZARI

VIND 2 sintetizatoare JX1 absolut noi și modul Roland U110. Relații la tel. 81 53 27.

N'Roses, 3. Slave To the Grind - Skid Row, 4. Decade Of Aggression-Slayer, 5. Arise-Sepultura. Cel mai bun grup nou: 1. Nirvana, 2. Extreme, 3. D.A.D., 4. The Black Crowes, 5. Skid Row. Evenimentul anului: 1. Turneul Monsters Of Rock, 2. Deceșele Freddie Mercury și Eric Carr, 3. Albumele Guns N'Roses, 4. Strigatul U.R.S.S., 5. Evoluția hardului francez. ● Încă un set de topuri finale pentru facilitarea „Comentariilor” pe care le așteptăm de la voi. HARD ROCK MAGAZINE (martie) publică „Referendum 1991”. Grupul anului: 1. Metallica, 2. Guns N'Roses, 3. Slayer, 4. Skid Row, 5. AC/DC, 6. Sepultura, 7. Mötley Crüe, 8. Iron Maiden, 9. Extreme, 10. Nirvana. Față de anul trecut doar Metallica și AC/DC s-au menținut pe poziții. Grupul anului (francez): 1. Loudblast, 2. Patrick Rondat, 3. Topsy Wit, 4. Trust, 5. Massacra, 6. Sweet Lips, 7. Vulcain, 8. ADX, 9. No Return, 10. Squaler. Solistul anului: 1. James Hetfield, 2. Sebastian Bach, 3. Axl Rose, 4. Tom Araya, 5. Geoff Tate. Chitaristul anului: 1. Slash, 2. Kirk Hammett, 3. Nuno Bettencourt, 4. Angus Young, 5. Steve Vai (anul trecut ocupa primul loc). Cele mai bune video-casete: 1. Rusted Pieces - Megadeth, 2. Dr. Feelgood, The Videos - Mötley Crüe, 3. Clipped - AC/DC, 4. Flesh, Blood & Vidoctape - Poison - Poison, 5. Light Camera Suicidal - Suicidal Tendencies. ● Contrar unor speculații din revista britanică SUN (mai de scandal, în genul celor care se înmulțesc la noi) cei de la Pet Shop Boys, nu numai că nu se despart, ci au și început să lu-

creze în studio pentru un nou album programat pentru începutul anului 1993 (aflăm din Rock & Folk din aprilie 1992). ● Surprinzătoare colaborarea între REM și Troggs care se concretizează într-un single „Don't You Know” și va fi urmat de un LP. ● Se pregătește un timbru cu imaginea lui Elvis Presley pentru 1993. Pentru moment, Poșta Americană sondează piața oferind două variante: o fotografie din tinerețe și alta din perioada Las Vegas cînd The King nu arăta prea avantajos. ● Nile Rogers a confirmat că va colabora cu David Bowie la pre-producția unui nou disc. Nu înseamnă că în Machine, trupa lui Bowie, va înceta activitatea. Foarte ocupatul David intenționează să se însoare cu frumoasa Iman (în iunie) iar apoi va debuta ca realizator de film. ● Deborah Banks, o secretară din Birmingham, pretinde că ar fi culoarea piesei „Don't Break My Heart” interpretată de UB 40. Pînă la proces, dacă va fi unul, vor mai fi amănunte de comunicat. ● Michelle Shocked pune capăt unei tăceri de 3 ani scoțind un single, Come A Long Way, urmat de un album, Arkansas Traveller la înregistrarea căruia a participat, printre alții, muzicianul de la Hothouse Flowers, Taj Mahal, Levon Helm și Garth Hudson de la The Band, bluesman-ul Clarence „Gatemouth”

Brown. ● Ofra Haza are un al treilea LP, Kyria produs de Don Was. Primul single extras, Daw Da Hiya, beneficiază de participarea lui Iggy Pop, după toate aparențele un mare fan al frumoasei soliste yemenito-israeliene. ● A decedat Dee Murray, la 45 de ani, fostul basist al lui Elton John în perioada 1969-1980. Avea cancer. ● Două porții de muzică pentru care mulțumim. Am vizionat cu mare plăcere simbulă noaptea partea a doua de la recitalul The Black Crowes (grup tînăr cu mari perspective care a demonstrat că blues-ul se cântă la orice vîrstă), iar duminică un adevărat regal cu Johnny care i-a convins, sper, pe sceptici că rock-ul și talentul n-au legătură cu nația și vîrsta, dacă după 30 de ani de scenă cîntă ceva poate trăi un show atît de intens și variat (nu-i de neglijat pentru cei tineri nici aspectul său fizic la cei 49 de ani ai săi!). Alte comentarii privind programele TV le las în seama colegei mele, Gălbioara. ● Mișcări în studiouri (aflăm și din revista britanică VOX din aprilie). La Real World Studio, New Order, Deacon Blue la Glasgow, Duran Duran la Maison Rouge Studios (după LP-ul „Liberty” din 1990, vor reveni la finele lui mai), Faith No More la San Francisco unde colaborează cu producătorul Matt Wal-

lace, Betty Boo la Londra, după contractul semnat cu WEA, promite un disc pentru toamnă. ● Pentru concertul din 20 aprilie, anunțat de membrii grupului Queen și pregătit de Harvey Goldsmith, Entertainments biletele s-au și vîndut. Fiind programat pe stadionul Wembley, în memoria lui Freddie Mercury, show-ul incită la speculații asupra invitaților pe scenă. Aflăm că cei prezenți vor avea parte de o apariție

te încă o dată. ● Intrări în topul britanic din această săptămînă (valabil pînă la 28 martie), publicat în New Musical Express. Crowded House cu Human Touch pe locul 5, Right Said Fred cu Deeply Dippy pe 24, Wet Wet Wet cu More Than Love pe 25, Hammer cu Do Not Pass Me By (30), Liquid cu Sweet Harmony (33), Shawn Christopher cu Don't Lose The Magic (41), Skin Up cu A Juicy Red Apple (42), Jeff Beck și Rod Stewart cu varianta reînregistrată a hit-ului People Get Ready pe 45, iar Natural Life cu piesa cu același nume pe 48. ● La albume intrările directe sînt mai puțin numeroase. Le vom nota pe toate, avînd

CRONICĂ SENTIMENTALĂ ECOPOP, pe lîngă...

Martie concertele rock sau festivalurile de tip Woodstock și la meridianul nostru Rock 91 (din Parcul Copiilor), sînt evenimente rare. Cauzele sînt amestecate chiar și acolo unde banii vin din clipeuri sau CD-uri. Altele sînt folosite condiții sociale/politice, mai exact „filosofia” lor: dar între „puterea florilor” și „zidul Berlinului” au trecut 20 de ani! La noi multă lume a profitat sau a fost obligată să profite de „Cîntarea României”, apoi a venit momentul minunat, tragic și misterios, decembrie 1989, din care ne-au rămas cîteva clipeuri și apoi, dacă nu originalele Pieței, cîntecele post-Balcon. Alegețiile locale ne-au adus un singur concert sponsorizat și speranța că la vară toamnă, atunci cînd tinerii vor fi curtați să meargă la urne, partidele vor înduilei cu ceva folk-rock campania electorală nedigerabilă și totuși necesară. Aviz politicienilor și proaspettelor administrații, tinerii și idolii lor nu așteaptă pomeni sau apeluri: tratați ca egali, bărbătește, acești oameni vor să-și ocupe locul cuvenit în cultura și societatea noastră. Cam astea le gîndeam atunci cînd se contura, înăv, vag, ROMANIAN ECOPOP INTERNATIONAL FESTIVAL. Un festival adresat tinerilor, cu rock (18, 19 și 20 aprilie, la Polivalentă) cu 9 grupuri invitate din Moldova, Ucraina, Ungaria, Serbia Bulgaria și România, cu jazz (21 aprilie, la Palat, ai noștri și participare internațională). Și în fine, Gala „Zina Pămîntului”, cu un program surpriză, poate „prea serios” pentru mulți tineri dar foarte necesar pentru întîlnirea primarilor

orașelor cu reprezentanții ecologistilor din țările care au muzicieri invitați în festival. Cum s-ar spune, să fii cel mai bun primar dar dacă, n-ai tu acolo un grup sau vreun jazzman de primă mărime, îl poți crește sau îl poți cumpăra și participi la... ediția următoare. Glumă, glumă dar să înțelegem o dată că IRIS sau PRO MUSICA, CREATIV și CELELALTE CUVINTE, COTABITA sau ANDRIEȘ sînt V.I.P. nu pentru că au fost aleși pe o listă în care erau pe locul 20, 21 de zi, an de an, prin cel mai direct vot, ei sînt aleși publicului tînăr, chiar dacă nu pentru scaune, chiar dacă numai pentru locuri în inimă...

Mai avem trei săptămîni pînă la ECOPOP. S-au întîlnit vizitatorii-săraci cu săracii-vizitatori. Nu știu cît de ecologic va fi soundul la Polivalentă, dar din punct de vedere rock, va fi rock curat. Dorian Ciubuc, producătorul, vrea să depășească tehnic ultimul concert Iris. Eu încerc să adun floarea pop-rock-jazzului și mulți alții spun că o să ne ajute. Să-i audă și să-i vadă Dumnezeu! Și ca să vină în festival adevărații fani, cei care au nevoie cel mai mult de această muzică vom face imposibilul ca la Polivalentă biletele să coste 100 lei. Și mai încercăm ca orice grup românesc să fie plătit cu aceeași sumă cu care plătim grupurile străine. Chiar dacă contravenim legilor economiei de piață, de data aceasta, ecologic, vom dori să-i prețuim la fel. Să ne simțim o dată toți europeni, egal europeni. Vom vedea cît ne-o ține curea...

AUREL GHERGHEL

Nume noi PORTI DE FIER

Stilul abordat: thrash-metal. Componență: TAVI VOINESCU — 27 de ani, chitară solo, voce, compozitorul și sufletul trupei. Preferințe: J.S. Bach, N. Paganini, Marty Friedman Slayer, Overkill, Sepultura. În afară de muzică, îl preocupă filosofia, istoria Germaniei naziste în timpul celui de-al doilea război mondial, Planuri de viitor: lansarea viitorului album al trupei — „Antichrist”. VALI IORDACHE — 20 de ani: chitară bas. Preferințe: Slayer, Tom Araya. Își dorește cît mai multe excursii în străinătate. Planuri de viitor: cît mai multe concerte și festivaluri rock. GABRIEL IACOBESCU — 21 de ani: tobe. Preferințe: Slayer, Metallica, Judas Priest, Iron Maiden și literatura. Planuri de viitor: un an cît mai bogat în concerte și să-și poată cumpăra tobe „Tama”. Textele pieselor sînt semnate de C.R. Butaru și Dana Tudor. Muzica noastră încearcă o prezentare sumbră a istoriei, nu îndeamnă pe nimeni la violență, face un apel la rațiune ca niciodată să nu mai fie războaie. Deviza noastră: „Vorbind mereu despre rău ajungem să-l eliminăm!”. Date primite de la TAVI VOINESCU

pe video-ecran a celor de la U 2, de participarea live a lui Elton John, George Michael, Guns N'Roses, ● Nou LP al Tonitei Tikaram, „Eleven Kinds Of Loneliness” primit cu răceală de critica britanică. În curs de apariție, pînă la sfîșitul lunii, discurile unor nume sonore ca Eric Burdon, The Cure, Def Leppard, Kings X, Gary Numan, Sisters Of Mercy, Chris De Burgh. ● Metallica au plecat cu 4 premii de la San Francisco unde s-a ținut cea de-a 15-a ediție a decernării Bay Area Music Awards. Meritele albumului „Metallica” recunosc-

in vedere faptul că mai mulți realizatori de emisiuni radiofonice dețin surse pe care o cităm și nu mai are rost să ocupăm spațiul cu întregul clasament. 4. After Hours - Gary Moore, 5. Going Blank Again - Ride... 8. Doppelganger - Curve... 32. Inner Child - Shanice... 40. Coincidence And Likely Stories - Buffy Sainte-Marie... 49. Mysterio - Ian McCulloch, 50. The Immaculate Collection - Madonna. ●

ANDREI PARTOS

Publicație
săptămînală
editată de
„CURIERUL
NAȚIONAL” S.A.
Tiparul Regia Imprimeriilor
Naționale - Imprimeria
„CORESI” București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

„Pentru cei mici sînt ANDA”

de vorbă cu ★ STELELE ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Star talk

REP.: Cum s-a născut „Club Andă”?

A.C.: La propunerea Liane Sandulescu — redactor al Televiziunii. M-a sunat la telefon și m-a întrebat dacă nu vreau să lucrez o emisiune pentru copii, avînd ca model o emisiune prezentată de Televiziunea franceză — „Club Dorotée” — care, la Paris, se bucură de succes. Desigur, emisiunea realizată de noi urma să se numească „Club Andă”. După ce am vizionat o ediție a francezilor, după ce i-am mai cerut unele lămuriri Liane, am acceptat propunerea, considerînd că ea pot realiza lucruri mai interesante decît francezii. Ei au avantajul că pot investi mai mulți bani, dispun de decorații luxuriante și de montări fenomenale. Noi, deocamdată, nu ne permitem. Nu avem posibilitățile lor, dar cu siguranță le vom avea. Există deja un sponsor — API & ICAI, un trust de construcții cu care am luat legătura întîmplător și ai cărui patroni, avînd și ei copii, doresc ca emisiunile pentru cei mici să fie cît mai bine realizate. Cu primul bani oferit de ei am cumpărat materiale pentru un nou decor. Am încercat să ne facem o echipă. Eu sînt adeptă lucrului în echipă. Nu cred că de unul singur poți face ceva. Trebuie deci, să găsim oamenii cu care să putem comunica, să găsim împreună ce avem de făcut, să existe o concepție unitară. „Trupa” este formată din Liana Sandulescu — redactor, Luminița Dumitrescu — regizor, Traian Leu — scenograf, la care se adaugă prietenul meu și al copiilor — Florian Pittis — care, pentru fiecare emisiune scrie versurile „unui cîntec” și partenera mea — Omidée — care și-a cîștigat deja simpatia micuților spectatori și care este interpretată de actrița Simona Mălăinescu de la Teatrul Național. Domnișoara Omidée este creatia doamnei Elia Conovici.

REP.: Deci, conținutul emisiunii îl discutați împreună?

A.C.: Sigur că da. Fiecare vine cu idei, le discutăm și alegem soluția cea mai bună. În cazul în care cineva este de altă părere, trebuie să-și argumenteze poziția. Pare ușor să faci o emisiune pentru copii. Ei, nu e chiar așa! Copiii nu pot fi mințiți. Nu nu răbdare să privească un spectacol dacă nu e bine făcut. Reacționează critic, zgometos și speculat nu se poate desface. Un adult răbdă din poezie. Cei mici nu știu asta. E mare lucru ca atunci cînd urmează o emisiune dedicată vîrșilor lor, ei să părăsească bătăliul de covoare, mîingea de fotbal, bicicleta sau coarda și să alerge în casă pentru a se instala în fața televizorului.

REP.: Partea muzicală a emisiunii cum o realizați?

A.C.: Eu sau Piliu alegem melodia. Timp de un an am apelat la repertoriul Beatles. Textul îl scrie el. Urmează orchestrația. Am lucrat cu Mirela Drăgan și Mihai Elekes.

REP.: Sînt orchestratii care refuză colaborarea?

A.C.: Nu. Deocamdată nu, pentru că sînt remunerați. Nu vîd de ce ar refuza. Din contră, după mine, ar trebui să existe chiar o concurență între ei. Fiecare să-și dea silința să realizeze orchestrația cît mai bună pentru aceste emisiuni, deoarece acești copii vor fi ascultătorii de mîine. Ei trebuie educați într-un anumit spirit ca peste 10-15 ani să aibe capacitatea de a selecta, de a ști să asculte o muzică de calitate.

REP.: Cum este structurată emisiunea?

A.C.: Are cîteva rubrici permanente: o repriză sau două de desene animate, un invitat (solist sau solistă) care interpretează o melodie pentru copii, un moment poetic — recitare, o rubrică de muzică ușoară interpretată de un copil, o rubrică sportivă la care beneficiem de aportul domnului Cristian Topescu, un moment în care eu și Omidée cîntăm un cîntec, cel special creat pentru emisiune pe o anumită temă și o rubrică de „Baby play-back” în care un copil imită un idol din muzica românească sau internațională.

REP.: Si care a sîrînit suficiente comentarii pînă în prezent.

A.C.: Nu știu de ce. Trebuie să mărturisesc că nu e nimic nou sub soare! Să adopti o idee nu înseamnă să o furi. Rubrica am preluat-o dintr-o emisiune pentru copii prezentată de televiziunea germană. Am văzut-o, apoi, și la americani și la francezi și peste tot are succes. Copiii doresc, de regulă, să se identifice cu cineva. Totul este o joacă. E un fel de carnaval. La „Baby play-back” îi pui masca unui idol. Nu găsesc nimic rău în asta. Mai mult, copiii își pot manifesta calitățile de viitori actori, cîntăreți, dansatori.

REP.: Cum ajung copiii să participe la acest joc?

A.C.: Poarta Televiziunii este deschisă tuturor. Copiii vin cu propuneri. Noi îi vedem, le facem cîteva sugestii de care ei tin cont. Părinții ne ajută cu costumația. Restul... se vede pe ecran.

REP.: Vin mai mulți copii din București sau și din provincie?

A.C.: Din București. Pentru cei din provincie e mai complicat.

REP.: Alii fost contactați și de părinți?

A.C.: Da, uneori este mai puternică dorința părinților de a-și vedea copiii la TV, decît a copiilor. De cele mai multe ori însă entuziasmul este egal.

REP.: Există o limită de vîrstă?

A.C.: Pînă la... 15-16 ani. La o ediție am văzut 2 fete de 16 ani care au prezentat un moment Modern Talking foarte reușit. În urmă cu cîteva zile m-au sunat cîteva elevi de la un liceu din București și mi-au recomandat un grup, care imită pe cei de la Dépêche Mode.

REP.: Ai sesizat printre ei și posibile talente?

A.C.: Alti timp cîi reușești să surprinzi anumite elemente și să le redai, e o mare calitate. Cel mai mult poți fi considerat posibil artist.

REP.: Asta înseamnă că „Baby play-back” este o formă nu doar de a-ți înalta ne copiii, ci și de a-ți ajuta să faci primul pas într-o carieră artistică.

A.C.: E un început. Cum vor continua ei rămînd de vîrstă. Noi nu putem să ne asumăm responsabilitatea de a-și urmări pe parcursul evoluției lor. De asta ar trebui să se ocure instituții specializate. Încete erau Casele pionierilor. „Toată lumea le-a blamat. Doar pe alocuri se mai înălțau ceva concrete în ele și atunci din buna credință și din dragostea pentru copii a unor profesori și educatori. În ultimul timp, atenția tuturor a fost captată de copii handicapați. Cei frumosi și sănătoși, care sînt majoritari, au cam fost neglijati.

REP.: Nu există totuși o instituție care să se ocure și de copiii normali?

A.C.: Nu cred. UNICEF-ul care are o filială în România este, după părerea mea, o instituție onorifică. Mare lucru nu face.

Rep.: În afara de Televiziune (gazda emisiunii) și sponsorul de care ai amintit nu vă mai ajută nimeni la realizarea emisiunii?

A.C.: Nu! Din păcate, și la Televiziune spațiile pentru înregistrare sînt foarte puține. Noi beneficiem de o jumătate de zi. Este foarte greu să fîrte obositor. Ne-ar trebui cel puțin 2 zile. Emisiunile de varietăți... hai să le zicem... banale, dispun de spații de cîte o săptămîină, în timp ce noi... Dar asta este o problemă a Televiziunii nu a mea. Bînuiesc că au rațiunile lor. Ar fi bine să mai mediteze asupra acestor lucruri și să acorde pentru emisiunile dedicate celor mici mai mulți bani și mai mult spațiu.

REP.: Chiar observăm că emisiunile pentru copii sînt mult mai bine încheiate, se simte o mult mai mare preocupare din partea realizatorilor.

A.C.: Da, pentru că aceste emisiuni sînt făcute cu dragoste și se repetă: copiii nu pot fi mințiți, ei nu vor părăsi tevelul de joacă decît dacă sînt cîteva emisiunea li se adresează lor și o facută cu tandrețe, cu dragoste, cu căldură, cu triă pentru ei. Așa se explică faptul că emisiunile pentru copii sînt mai bine realizate, mai frumoase,

mai curate, mai interesante și mai amuzante decît cele de varietăți, care se fac în continuare după același model, cu aceeași rutină.

REP.: În ultimul timp tot mai mulți actori se implică în astfel de emisiuni...

A.C.: Au aflat, le-o fi spus cineva, că dacă lucrează pentru copii, dacă fac ceva pentru ei, merită să atînză în rai. Gîmeam, desigur. Probabil că și ei au intr-unul dintre sertarasele inimii ceva din copilărie, ceva ce n-au pierdut și asta este foarte bine.

REP.: Se pare că elementul ludic se păstrează mai ales la actori.

A.C.: As dori să mai precizez că fără comunicare nu poți realiza nimic. Un redactor bun

mai curate, mai interesante și mai amuzante decît cele de varietăți, care se fac în continuare după același model, cu aceeași rutină.

REP.: În ultimul timp tot mai mulți actori se implică în astfel de emisiuni...

A.C.: Au aflat, le-o fi spus cineva, că dacă lucrează pentru copii, dacă fac ceva pentru ei, merită să atînză în rai. Gîmeam, desigur. Probabil că și ei au intr-unul dintre sertarasele inimii ceva din copilărie, ceva ce n-au pierdut și asta este foarte bine.

REP.: Se pare că elementul ludic se păstrează mai ales la actori.

A.C.: As dori să mai precizez că fără comunicare nu poți realiza nimic. Un redactor bun

mai curate, mai interesante și mai amuzante decît cele de varietăți, care se fac în continuare după același model, cu aceeași rutină.

REP.: În ultimul timp tot mai mulți actori se implică în astfel de emisiuni...

A.C.: Au aflat, le-o fi spus cineva, că dacă lucrează pentru copii, dacă fac ceva pentru ei, merită să atînză în rai. Gîmeam, desigur. Probabil că și ei au intr-unul dintre sertarasele inimii ceva din copilărie, ceva ce n-au pierdut și asta este foarte bine.

REP.: Se pare că elementul ludic se păstrează mai ales la actori.

A.C.: As dori să mai precizez că fără comunicare nu poți realiza nimic. Un redactor bun

A.C.: Se mai întîmplă și așa ceva. Ovidiu Dumitru a realizat o emisiune foarte frumoasă despre Bocănel, la care am fost și eu invitată să spun cîteva cuvinte. Mi-a făcut plăcere. Am revăzut imagini pe care chiar le uitasem.

REP.: Dar publicul tău actual cum a reacționat?

A.C.: În urmă cu 2 ani am avut o surpriză. Fieca mea Ioana, pe atunci avea 12 ani, a venit într-o zi de la școală și mi-a spus: „mama, colegii mei te-au văzut pe o casetă cu Toma Caragiu și le-a plăcut foarte mult de tine”. Deci, lucrurile aștea au circulat în timp. Oamenii le vedeau în core restrîns și le pășuram ca pe ceva drag. N-a fost un soc pentru ei.

REP.: Dar cei mici?

A.C.: Ei mă știu așa. Multi nici nu-mi cunosc numele întreg. Pentru ei sînt Andă. O fetiță m-a oprit pe stradă și m-a întrebat: „ce faci Club Andă?”

REP.: Revăzîndu-te în postura de solistă nu ai avut un moment de regret că nu ai continuat să cînti?

A.C.: De la recitalul realizat de Bocănel și din care a fost transmis pe postul de televiziune fragmentul în care, el imi dădea indicațiile de dans, n-am mai realizat altul. Acela a fost primul și ultimul meu recital TV. S-a numit „Andă, banda și platoul”. Nici cel de la Televiziune nu mi-au mai propus, iar cînd am propus eu, am fost amînată sistematic pînă cînd am renunțat! Voi relua asaltul în toamnă.

REP.: Mai ai timp să și compui?

A.C.: Da. Fregătesc o surpriza.

REP.: Știu că o parte din muzica compusă de tine a mînat pe un disc, care a trecut neobservat.

A.C.: Pe discul respectiv sînt 11 piese. Cînel imi aparțin, iar gase sînt ale lui Nicu Alifantis. Orchestrația este făcută de Nicu Alifantis și Doru Călinescu, iar versurile sînt semnate de Mihai Eminescu, Nina Cassian, Ana Blandiana, Constanța Buză, Maria Banus și Ioana Grădinaru. Un disc realizat cu multe probleme și multe eforturi. Am dus banda la Electrecoedul. Pe atunci, sefa Electrecoedului era doamna Daniela Caraman Fotea. Ceea ce-ți povestesc se întîmplă în 1991. Discul a apărut în urmă cu 4 ani, 4 ani discul a stat într-un sertar. Intr-o zi, m-am dus să văd ce se întîmplă cu el. Mi s-a spus că nu este vandabil, că Electrecoedul nu își asumă responsabilitatea realizării lui. Răspunsul nu m-a mulțumit, și am făcut un memoriu adresat ministrului culturii din acea vreme — Suzana Gădea. Răspunsul îl păstrez și acum. S-a instituit o comisie care s-a desplat în același Electrecoed, la această Daniela Caraman Fotea, iar eu am primit același răspuns: deocamdată, discul nu interesează și că ar fi mai indicat să adăbea la compozitorii

de muzică ușoară. Ei, asta era problema! Era războiul meu cu muzica ușoară românească, război declanșat în 1974. Se scurseseră deja 10 ani, timp în care am fost tinută de-o parte.

REP.: În ce a constat acest război?

A.C.: În ’74 am dat un interviu, în care am spus ce cred eu despre muzica ușoară românească și am refuzat să particip la festivalul de la Mamaia. Așa ceva nu se întîmplase pînă atunci și nici de atunci încolo. Cîne primeste o melodie pentru Mamaia o și cîntă. Nu îndrăznește să sournu, pentru că nu e bine! Eu am avut acest curaj și a trebuit să plătesc pentru el.

REP.: Ce melodie era?

A.C.: „Tinerii” se numea. „Tineri, la, la, la... Tineri cîntați dragostea/ Hei, tineri, la, la, la... / Lumea cu voi va cînta”. A fost un mare slăgăr. Radioul l-a difuzat de cîte 2-3 ori pe zi. L-au cîntat alții care erau mai... recentivi.

REP.: A cui era melodia?

A.C.: Nu mai are importanță. REP.: Poate așa se explică reacția lor...

A.C.: Reacția lor se explică ericun. Eu am simțit-o pe pielea mea, cea-a lungul celor 15 ani de marginalizare. Asta nu m-a împiedicat să merg înaintea, să-mi realizez visul de a urma și o facultate. Mi-au dat posibilitatea să mă adun și să construiască cu mîna mea departe. Refuzul Electrecoedului era de fapt dorința lor de a mă remunera frumusele, în genunchi, la muzica ușoară românească. N-a fost însă să fie așa! Am avut șansa să intru la scrierile cu propaganda de la municipiu, Ion Crotoreu. A pus mîna pe telefon și a întrebat: „de ce nu?” I s-a răspuns: „bună” și s-a făcut discul. N-a circulat însă. Eu l-am dus la Radio. Nu era de la țara mea, dar am zis că e mai bine așa, că poate totuși interesează. Așa cum l-am dus, așa a rămas. Nu a fost fonotecat decît în 1991 cînd am fost invitată la o emisiune de către Lucia Popescu Moraru. În ’89 m-am chemat la Electrecoed să-mi comunic cu intenționează să realizeze discul, dar să nu mai pună versuri semnate de Nina Cassian, că e plecată în America și nici de Ana Blandiana, că e cu probleme. A venit Revoluția și discul nu s-a mai receditat. Sînt sigură că pînă la urmă își va primi succesor pe care-l merită.

REP.: Dar un alt disc nu ți-l propus?

A.C.: O să-mi propun dacă o să am timp și culoar să mă bată. Bînuiesc că acum e mult mai complicat decît înainte. Intenționez să scriu un disc cu cîntecule prezentate în emisiune, să fac chiar și o videocasetă cu cele mai bune momente.

REP.: S-au păstrat înregistrările?

A.C.: Le-am păstrat, nu s-au păstrat.

REP.: Te-ai fixat la muzica pentru copii?

A.C.: Deocamdată. Recitalul pe care vreau să-l fac în toamnă va fi cu de toate.

REP.: Ceva și din zona franceză?

A.C.: Poate. Un moment de aducere amînte...

REP.: Ce părere ai despre recitalul „Cerberul de aur”?

A.C.: În primul moment m-am bucurat. Anoi, m-am tristat cînd am aflat că se va desfășura în aer liber, în piața din Brașov. Festivalul avea un farmec al său în intimitatea unui săli de teatru, avea o poezie a lui. Un concert rock în aer liber e altceva, dar un spectacol care trebuie să creeze o atmosferă intimă pentru senul de muzică pe care și-l propun „Brasovul”.

REP.: Crezi că e bine să fie invitat și solisti care au cîntat atunci?

A.C.: Ar fi frumos. Pe mine oricum nu m-au invitat dacă altă vrei să atungi. Ideea mi se pare bună. Si la Sanremo se practică.

REP.: Termenul de muzică ușoară pe care-l folosim noi, 4 se pare mult diferit de cel de pop înrebuinat în toată lumea?

A.C.: Nu cred că trebuie să etichetăm, să dăm veredictie. Muzica bună dăruie în timp indiferent de ce termene îi atribuim.

ANDREI PARTOȘ

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

SEPULTURA. Grup format în 1984 la Belo Horizonte în Brazilia. Componenta: Max Cavalera (vocal, chitară ritmică), Andreas Kisser (chitară solo), Paulo Jr. (bas), Igor Cavalera (tobe). Inițial cei patru băieți proveneau din São Paulo, nu știau prea multă engleză, nici nu-și cunoșteau potențialul artistic. Primul album lansat pe piața internațională, *Beneath The Remains* nu le-a dat mari

STEELHEART

șanse. Discul a beneficiat de o primire excelentă din partea criticii de specialitate, fiind considerat cel mai important produs death-metal de la *Slayer* (*Reign In Blood*) încercă a urmări turneul european apariției la MTV, iar scena thrash s-a născut. Acum la el în fața a peste 100.000 de spectatori la Rock In Rio II, au avut o primire deosebită. Alte titluri din discografie: „Dustial Devastation EP”, „Morbid Vision”, „Schizophrenia”, iar în 1991

SEPULTURA

„Arise”. Mindria lor cea mai mare, după cum declară într-un interviu publicat în revista RIP, a fost totuși prezentă la Festivalul din Rio unde erau invitați Guns N’ Roses, Judas Priest, Megadeth și Queensrÿche. Ultimul album reflectă experiențele dobândite de-a lungul traseelor mondiale.

le. Au lucrat pentru a doua oară cu producătorul Scott Burns în studiourile Morrisound din Tampa (Florida). Elementul care-l face atât de iubit de fani este sinceritatea, onestitatea prin care se exprimă, textele deschise conținând enorm în ecuație. Firește viața grupului n-a fost presărată numai de reușite dar în istoria sa vom reveni, așa cum merită.

SWEET F.A. Grup născut în 1988 la Indianapolis (IN) în componența: Steven DeLong (solist vocal), James Lee Thorpe (chitară), Jon Huffman (chitară), Tricky Lane (tobe). Un hard-rock mareal de elemente ale blues-ului. LP recent: *Temptation* din 1991.

SARAYA. Tot în 1988 s-au format la New Jersey. Componenta: Sandi Saraya (vocal, chitară), Tony (chitară, vocal), Barry Dunaway (bas), Chuck Bonfante (tobe). Sandi este soția lui Brian Wheat de la Tesla. Hard-rock abordat în spiritul tradițional al localității în care s-au născut membrii la care se adaugă meritele deosebite ale solistei vocale. Ultim album: *When The Blackbird Sings*, editat de Polydor în 1991.

SUICIDAL TENDENCIES. Un grup cu vechime, născut în 1982 la Venice în California. Componenta: Mike Muir (solist vocal), Rocky George (chitară solo), Mike Clark (chitară ritmică), Robert Trujillo (bas) și R. J. Herrera (tobe). Speed-core militant pentru libertatea personală. Discul din 1990 editat de casa Epic: *Lights*, *Camera*, *Revolution*, *Sound-ul lor* mai este numit și „skat-core” datorită piesei „Possessed To Skate” și din cauza magazi-

lui Dogtown Skate delinut de fratele lui Muir. Alte titluri: „Join The Army How Will I Laugh Tomorrow”, „When I Can’t Even Smile Today?”. Primul disc le-a purtat numele. Vom reveni și la acest nume.

ANDREI EUGEN

REVENIRI PROMISE • REVENIRI PROMISE

BLACK SABBATH (III)

— O dată cu septembrie 1988, mai multe articole inserate în topurile revistelor de profil re-lansează ideea „BLACK SABBATH — un posibil supergrup”. La baza acestei etichetări se află noua componență a trupei alcătuită acum din IOMMI, MARTIN, basistul BOB DAISLEY (ex — CHICKEN SHACK / WINDOWMAKER / RAINBOW / GARY MOORE / OZZY OSBOURNE și... BLACK SABBATH) și percuționistul COZY POWELL (ex RAINBOW, MSG, WHITESNAKE, E.L.&P, BLUE M) precum și noul contract discografic semnat în 1988 cu IRS Records, noul lobel al lui Miles Copeland (fratele lui Steward, fost baterist la POLICE).

— Imprimările nu se lasă așteptate și LP-ul „The Headless Cross” iese în aprilie ’89 și propulsat în TOP 5 în Metal Hammer constituie cel mai frumos cadou oferit vechilor și noulor admiratori cu prilejul aniversării a două decenii de existență. Cozy Powell: „Black Sabbath este o instituție, o legendă, și n-am ezitat nici o clipă acceptând oferta lui Tony. As fi putut cînta cu alte grupuri, mult mai interesante din punct de vedere financiar dar cred că noul Black Sabbath posedă potențialul de a deveni unul din cele mai mari grupuri ale anilor ’90. (...) L-am prevenit pe Gary Moore că nu voi rămîne la nesfîrșit cu el și că Black Sabbath are prioritate. Am acceptat să-l însoțesc pe Gary în turneul european dar m-am simțit legat de mîini și de picioare. Sînt, eu sînt băiat bun dar nu-mi place să mi se ordone cum să-mi fac meseria”.

TONY IOMMI

Tony Martin: „Nu știu de ce Black Sabbath constituie obiectul unor critici vii în ultimii ani, e un lucru dezagustător. Oamenii au memoria scurtă și au uitat că fără Black Sabbath heavy-metalul n-ar fi existat. (...) „Headless Cross” este debutul unei noi epoci. Avem intenția fermă de a restabili prestigiul grupului și de a-l face să regăsească nivelul anilor ’70”.

— Produs de Tony Iommi și Cozy Powell, „The Headless Cross” este clasat de Metal Hammer al treilea disc al anului 1989, iar single-ul omonim ocupă poziția patru în același clasament final. Pentru datele live, Daisley — extrem de ocupat ca muzician de studio — este substituit de nu mai puțin valorosul NEIL MURRAY (ex RAINBOW, GARY MOORE, WHITESNAKE, VOW WOW). În componența TONY MARTIN (v), TONY IOMMI (g), JEFF NICHOLS (b), NEIL MURRAY (b) și COZY POWELL (d), în iunie-iulie ’89 se derulează turneul american cu KINGDOM COME, formațiile METAL CHURCH și SILENT RAGE asigurînd pe rînd deschiderea. După mult timp, un turneu Sabbath și-a epuizat biletele în timp record, afișele fiind în întregime: „sold-out”. Formația revine în Europa la finele lui august. La 1 septembrie începe circuitul britanic (la Liverpool) iar pe 9 și 10 ale lunii se produce la „London Hammer Smith Odeon” cu AXXIS în deschidere.

— La 20 august 1990 este publicat „Thr” al treilea album consecutiv cu Tony Martin ca vocal, și al doilea cu Powell ca baterist și producător. „Iommi se alinază tradiției albumului conceput transportîndu-ne de această dată în regatul lui Odin pe care adepții lui Thor îl cunosc atât de bine. În acest registru, grupul apelează la toate ingredientele genului, inclusiv, lungimea pieselor. Chiar dacă producția este remarcabilă, ca și bateria lui Cozy Powell, cele două elemente nu sînt totuși suficiente pentru a face captivantă audierea acestei opere metalice pompoase și sinistre...” (Hard Rock/nr. 79/1991)...

— Ultimul capitol al prezentei istorii BLACK SABBATH este datat 1991.

Mai întîi încep să circule zvonurile: GEEZER BUTLER aflat de o perioadă în „tabără adversă” îl părăsește pe OZZY OSBOURNE pentru a-l înlocui pe NEIL MURRAY în BLACK SABBATH. Acest lucru se întîmplă în septembrie ’90, dar bomba cea mare explodează de Ciachina: nimeni altul decît RONNIE JAMES DIO susține „probe” pentru grupa lui Iommi ca eventual vocalist. Tony MARTIN protestează, amintind presei una din recentele declarații semnate de Tony: „Sînt extrem de mulțumit de această componență și nu aș schimba-o pentru nimic în lume...”.

— Și totuși, în mai 1991 presa rock din întreaga lume anunță noua alianță. Tony Martin: „Eu nu mai fac parte din trupă. Deocamdată Ronnie James Dio cîntă din nou cu el și Geezer Butler este la bas. Sînt cam nervos din pricina acestei decizii și după opinia mea ei sînt cei care au de pierdut. Nu știu efectiv ce au de gînd. După ultimul turneu am stat de vorbă cu Tony Iommi și mi-a spus că sînt cel mai bun vocal din istoria trupei. Iar acum îl la înșop pe Dio... Vreau să scot un disc solo, am scris piesele și acum caut muzicieni. Cu altceva nu mă mai ocup...”.

— Ce ar putea motiva această decizie ciudată? Mister total! Trei trupe bune au fost dezmembrate pentru a reînălța BLACK SABBATH-UL. A treia este excelența formație WORLD WAR III, autoarea unui mare

album în 1991, părăsită de bateristul VINNIE APPICE (ex BLACK SABBATH (I) / DIO (I)) care (din păcate, zicem noi) îl înlocuiește la finele lui ’91 pe Cozy POWELL.

— Așa că în alcătuirea DIO (v), IOMMI (g), BUTLER (b) și APPICE (d), BLACK SABBATH alinază componența de pe... „Mob Rules” din 1981 (!!!). Mai mult ca sigur, 1992 trebuie să confirme (sau să infirme) dacă toate aceste schimbări

BOB DAISLEY (fost la BLACK SABBATH, OZZY, GARY MOORE, WHITESNAKE, RAINBOW)

zdrobitoare au fost într-adevăr necesare. Pînă la apariția noului vinyl, înregistrat asiduu se pare într-un studio super-dotat american, revenim asupra traectoriei paralele a ex-compu-nenților Sabbath.

Fiindcă mulți dintre cititorii ai publicației noastre au apreciat în mod deosebit planurile de viitor și interviul cu Ozy din P.R. & S nr. 46, vom încerca să completăm o istorie fascinantă și reală: cea a primului auto-exilat, genialul „madman” OZZY OSBOURNE.

GABRIEL GOMBOS

DISCOGRAFIE

BLACK SABBATH / OZZY OSBOURNE

1. „Black Sabbath” Vertigo / 02. 1980 (XX); 2. „Paranoid” Vertigo / 10.1970 (X); 3. „Master of Reality” Vertigo / 08. 1971 (XX); 4. „Black Sabbath Volume 4” Vertigo / 09. 1972 (XX); 5. „Sabbath Bloody Sabbath” Vertigo / 11. 1973 (XX); 6. „Sabotage” Vertigo / 08. 1975; 7. „Technical Ecstasy” Vertigo / 10. 1976; 8. „Never Say Die” Vertigo / 09. 1978; 9. „Live At Last” Vertigo / NEMS / 10. 1978.

BLACK SABBATH / RONNIE JAMES DIO

10. „Heaven And Hell” Vertigo / 04. 1980 (XX); 11. „Mob Rules” Vertigo / 11. 1981 (X); 12. „Love Evil” (2 LP) Vertigo / 01. 1983 (X).

BLACK SABBATH / IAN GILLAN

13. „Born Again” Vertigo / 10. 1983 (X).

BLACK SABBATH / GLEN HUGHES

14. „Seventh Star” Vertigo / 01. 1986.

BLACK SABBATH / TONY MARTIN

15. „The Eternal Idol” Vertigo / 08. 1988; 16. „The Headless Cross” IRS / 04. 1989; 17. „TYR” IRS / 05. 1990.

CULEGERI / COMPILAȚII

18. „We Sold Our Souls For Rock’n’Roll” Vertigo / 01. 1976 (X); 19. „Attention” Vertigo / 1976; 20. „Greatest Hits” Vertigo / 1977; 21. „Greatest Hits” RCA / 1985.

BILL WARD / OZZY OSBOURNE

22. „Ward One: Along The Way” CGS / 11. 1988 (cu Jack Bruce (b) și Carmine APPICE (d))

RAY GILLEN / SAVATAGE

23. „The Ball Of The Mountain King” Atlantic / 1988.

RAY GILLEN / GLEN HUGHES / PHENOMENA II

24. „Dream Runner” BMG / Ariola / 10. 1987

RAY GILLEN/BADLANDS

25. „Badlands” Atlantic / 07. 1989 cu ERIC SINGER (d); 26. „Woodoo Highway” Atlantic / 08. 1991.

VIDEOGRAFIE

- „Black Sabbath” Home Video / 1984; „Never Say Die-Live” (60 min) / 1985; „Black And Blue” (Black SABBATH / BLUE OYSTER CULT — 90 min) 1988.

LEGENDA

- X = disc de aur (500.000 exemplare vîndute)
- XX = disc de platină (1.000.000 exemplare vîndute)

răspundem dacă sîntem în stare

• OPINII • REPLICI • OPINII • REPLICI •

Subiectul „mini-rockeri” a incitat la multe comentarii. Scrierile primite conțin tot felul de păreri interesante. Chiar dacă nu am aceeași concepție despre modul de a înțelege și asculta muzica, fie ea hard, thrash, speed, funk, new wave, hip-hop, pop sau folk, eu unul dintre voi, am considerat că un dialog

între cititori e pe cale să se lege și câștigul părților poate fi imens. Așa că e rîndul vostru să vă exprimați. Fără să vă conștientizați că răspund la întrebările primite. Cînd sînt în stare...

A.P.

Domnule Timpuriu,

Afirm în indignație scrisoarea adresată domnului D. Teodorescu că dă dovadă de lipsă de respect și că a scris lucruri calomniatoare și insultătoare. Să-ți mai spun, domnule Timpuriu C., că și eu așezam în deea de a trimite o scrisoare cu subiectul thrash-death-speed, dar domnul Teodorescu mi-a luat-o pur și simplu înainte.

Da, sînt de acord cu domnul Teodorescu D. din București.

Dumneata afirmi sus și tare că domnul Teodorescu „nu e în stare” să înțeleagă cele trei stiluri de muzică, că să le dau cînd, cum, denumire, și bineînțeles că pe lângă altele și ceilalți care ne asemănăm în gînd cu dumnealui nu înțelegem sau nu sîntem în stare. Iată însă că eu am ascultat și thrash și death și speed și sînt gîndu-mă că le-am înțeles foarte bine. Așa că m-am lăsat de-a binelea. Am ascultat mult — foarte — mult pînă m-a luat o durere de cap înconunată de o vomă, parcă anume pregătita pentru Napalm Death; și nu numai pe ei i-am ascultat, ci pe Morgoth, Massacre, Obituary, Morbid Angel (cele scrise în scrisoare), apoi, Slayer, Megadeth, Mortal Sin, D.R.I., M.O.D., Sodom, Kreator, Tankard Sacred Reich, Anthrax — (foarte bolnavi tipii), Artillery, Atrophy, Aggressor. Cîntă de-a se sperie și al cu coarne. Și bineînțeles cum să nu se uite lumea la noi aștialalt ca la niște... cîlăi, dacă aude Tankard și Napalm, sau mai vede cîte un „mini-rocker”, că pentru mine nu există așa ceva. Există doar rockerii adevărați care ascultă hard'n'heavy, cele

mai bune stiluri și cu cele mai bune mesaje. Ne-ai preluat lanțurile, crucifurcile, gecele de blugi și piele, blugi, pietele și adidașii. Ai transformat muzica hard și heavy cu unele pașaje melodioase în muzică de infern, de înd care e numai bună de cîntat cînd autoritățile dau un erminol la ghilindă sau la scaunul electric, cîci nouă, cei care gîndim ca lumea, nu ne trebuie o astfel de muzică. Noi, hardisti și metalisti, sîntem destul de integri la minte. Dacă voi, thrasheri, deatheri și mai știu eu care, vă considerați superiori nouă, hardistilor și metalistilor, n-a-veți decît să vă faceți cluburi numai pentru voi. Stați separați de noi aștia mai enfi la muzică și nu ne mai viriți și pe noi în oala cu nu știu ce, ca să mă exprim așa. Cînd ies în oraș aud spunîndu-se în spatele meu „aste-i cu nebumi ala de thrasheri.” Și eu care ascult doar Lita Ford, Vixen, Scorpions, Europe, Mötley Crüe, Secret, Iris și puțin Iron Maiden, Judas Priest, W.A.S.P. Sînt sigur că din cauza thrashului și a celorlalte 2 drăciți nu mai există Teletopul lui Petre Magdin. Ce nu mergea AC/DC, Bon Jovi, Ozzy Osbourne, Vixen, Judas Priest cu Iris, Secret, Compact, Celelalte Cuvinte, Metallica? Pînă și cei de la Metallica au început să cînte blues ca să le dea peste nas thrash-erilor și celorlalte. Așa vrea, domnule Timpuriu, să-mi explici și mie ce înseamnă grohătelile și aruncatul în gît și în capul fanilor al celor de la Napalm Death? Ce înseamnă ridicolul pens de apă din capul solistului vocal de la Anthrax? Cînd îi aud pe cei de la Aggressor sau

D.R.I. sau Sacred Reich am înțeles că vine războiul sau că ne cîntă pe noi. Măș bucură dacă ai putea să-mi explici toate acestea, domnule Timpuriu. Oricum, în viitorul apropiat va dispărea thrashul, deathul, speedul precum și rapul. Așa că lăsați-o baltă domnișorilor thrasheri, deatheri...

DAVID COVERDALE
(hard'n'heavy fan)

★

Consider că replica ar trebui dată de către Linu Tudan, Sorin Tudoran, Iuliu Merca, Nicolae Covaci, Dan Aldea, Mișu Cernea, Mugur Winkler, Pănușă Ionescu etc. Din fericire, unii dintre aceștia o fac pe scenă, alții cit mai pot și, aș zice, chiar într-un mod onorabil! O prădă fericită a fost deundă înțelegerea celebră „Good Golly Miss Molly”, chiar dacă au existat deficiențe generate de tehnica redării sunetului emis de acest oameni minunați, devotați istoriei venerabile a muzicii pop, curentelor pe care le-a generat și care rezistă de-a lungul timpului atît în S.U.A. cît și în Europa: blues, rock, soul și boogie. Desigur, copiii de astăzi nu cunosc numele (nu mai spun curentele) care au făcut nemuritoare muzica pop: Chuck Berry, Jarry de care n-ar fi fost posibilă aureolarea unor nume ca Jimi Hendrix, Johnny Winter, Steve Miller, Frank Zappa, John Fogerty, B.B. King și Muddy Waters, John Lee Hooker și Howlin' Wolf, fără de care n-ar fi apărut întreaga pleiadă de rhythm and blues-ului, nume ca James Brown, Little Richard, Otis Redding, Sam Cooke, Aretha Franklin sau Etta James.

Iată de ce nevinovatul „copilas” vine astăzi și scripă cu de-zirobită peste istorie cu două cuvinte pe care nu le voi reproduce aici (nu morala comunistă ori neocomunistă mă împiedică, ci MORALA în sine pe care de bună seamă o are orice fan adevărat al muzicii pop). Cititorii cei mulți ai revistei P.R.&S. vor judeca fiecare cum crede de cuvință. De fapt, cele două cuvinte îl descalifică pe C.T. și chiar dacă discutăm cu ardore de pe poziții diferite, cinismul său monstruos țese în evidență și-l face surd la receptarea adevărată a istoriei muzicii pop moderne — „rock and roll”. Ar trebui ca puștii de azi să cunoască un lucru simplu, dar de un covârșitor bun simț: respectul față de valorile veteranilor. Dacă lui C.T. îi place cu adevărat muzica, măcar pînă să împlinească 21 de ani (de fapt vîrsta la care eu am descoperit blues-ul) să a-țez să poată absorbi cîteva lecții de zădărnici adevăr pe care muzica pop americană și engleză le consemnează.

În 1964 marele bluesman american Sonny Boy Williamson era acompaniat în turneu său european de către Jimmi Page & The Yardbirds. În același timp S.B.W. avea... 64-65 de ani. Deci „fathers and sons”. The Rolling Stones sînt aduși de către Muddy Waters și Chuck Berry la Casa Chess din Chicago tot în 1964! Deci Muddy Waters — The King Of The Blues — întindea mina puștilor din acea vreme (albi din Mare Britanie fiind mult mai sensibili la penetrația blues-ului decît albi din S.U.A.). Led Zep por intra în istorie tot datorită blues-ului regretatului Willie Dixon — dispărut recent. Exemplele pot continua. De pildă, concertul care celebra cel 20 de ani de la Blues Breakers (în '83), cînd John Mayall invita pe aceeași scenă pe Stevie Nicks — oțetănată în acel moment — pe Albert King, Junior Wells și Buddy Guy. Mai mult ca sigur însă, că „puștii” noștri nici pe aceștia n-au cunoscut și nici pe ceilalți care sînt mai mulți și au o operă mult mai solidă decît cea a „idolilor” săi de acum. Ei nu-i va putea cunoaște niciodată cu adevărat. Mă întreb dacă nu-i știe cîntec doar din dicționare. Nu poate fi învinuit că nu a refuzat aceste nume. Îi scuză vîrsta. Dar, pentru persoana care astăzi bat în 40 de ani, care de 23-24 de ani trăiesc această muzică — mai mult sau mai puțin legal — datorită conjuncturilor nefavorabile în care ne-am aflat — nu poate exista figură mai mare decît cele 3 cuvinte pe care băiețelul nostru le aplică a capătul scrisorii sale.

le. Dacă nu-și retrage gloanțele mîle teamă că locul său se află în acea jainică și sinistru găscă (înfiordare — dar din fericire efemeră) pe care o poate vedea în „Death Wish” — music by Jimmy Page, deci printre amicii lui Charles Bronson. Sper să nu fie așa și Dumnezeu va fi cel care-l va lumina, iar dacă nu se va supăra pe istorie, peste 20 de ani va avea senzația de a celebra cu aceeași năvală: Obituary, Napalm Death, Morbid Angel, Massacre.

Aș vrea să-l asigur pe dl. C.T. că n-am sîrit în mod special în apărarea d-lui D.T. Otrava celor 2 cuvinte m-a rănit și pe mine dar mai ales pe cei mai mulți dintre noi, a căror spirit, aici în Est sub dictatură a îndurat altele, supraviețuind mai cu seamă prin autoconser-vare și prin credința pe care am pîrăsit-o în reînvierea „o-pai oii” chiar dacă lucrurile a-cestea, aici, au necesitat altele jertfe. Desigur, n-am nimic cu thrash-ul, nici cu speed-ul, nici cu death-ul, decît că prefigura-rea alienare tragică a unei lumi viitoare pe care va trebui sau nu s-o traversăm și dacă va arăta astfel, atunci voi prefera totdeauna evadarea printr-un tunel al timpului numit „Rock Me Baby”, „Here My Train A Comin'”. Exemplele sînt covârșitoare și poate că-i în zădar. Facem parte din generații diferite, iar peste 20 de ani, C.T. ar putea avea alte pasiuni, iar muzica poate nu-l va mai pașiona. Cunoaștem o procedură de cenzuri verificate în timp și atunci patima oarbă ne-nădăncă mințile degeaba. Așadar, pace făcîndu-le! E loc pentru toate gustu-rile.

„Altfel, ești liber să-ți folosești în continuare arma pe care ai dobîndit-o fatalmente la o etate cînd spiritul tînr n-er trebui să joace feste...”

Cu tristețe însă, trebuie s-o spunem, fără ură și fără mînie: Let It Rock For Release! Live And Let It Live! In rest, pentru toată lumea: All The Best!

ȘTEFAN NEAGU
(Slobozia)

INTREBĂRI

1. Care artist pop-rock v-ați dori (primul un elect de imagine) să fie primul în oroul sectorului comun vostru?
2. Care este politicianul pe care l-ați votat (primul un elect și mai mare de imagine) în postura de cîntăreț pop-rock?
Răspunsurile în timp scurt pentru a se evita posibilitatea pînă la se presupuneau pentru alegerile generale

INTIRZIAȚE

O penultimă repriză de răspunsuri, cu promisiunea că vom inventa ceva și înaintea alegerilor generale. În cel mai rău caz, după UNIDNE (București) 1. Sebastian Bach sau Bryan Adams 2. Petre Roman, solist rock. MARIUS TIUGAN (Craiova). 1. Lars Ulrich primar la Crăiova 2. Mircea Snegur. VALI LITA (Sinaia). 1. Singurul primar capabil ar fi fost Jim Morrison. 2. Nicolae Manolescu (în rolul lui Alice Cooper). IULIU BRICI (Cluj-Napoca). 1. Gabriel Cotabita sau Adrian Danilăscu după balotaj. 2. As propune un grup rock. The TSN cu Petre Roman (chit. solo), Theodor Stolojan (bas), Căzimir Ionescu (baterie), Al. Birădeanu (keyb.). Ion Iliescu (sohist și lider al grupului... muzical). MARIUS NECULEA (Roman). 1. Sebastian Bach. 2. Grupul rock numit Parlament format din P.Roman (chit), V. Văcaru (chit. solo), C. Ionescu (clape), Al. Birădeanu (bas), I. Iliescu (sintetizator). D. Martian (background vocal), G. V. Voiculescu (tobe). MARIUS MATEI (Cîmpia Turzii). 1. Roxette (ea-primărită, el-viceprimar). 2. I. Rațiu (rock). I. Cristoiu (rap). D. Cornea (punk). CIPRIAN ASANDEI (Oradea). 1. Neil Tennant (Pet Shop Boys). 2. Ion Rațiu. LIA (Alba Iulia). 1. Sebastian Bach. 2. Ion Iliescu (cu basă ar semăna cu Brian Johnson de la AC/DC). VERDE DE CALARASI. 1. Daniel Jordachea. 2. I.C. Brătianu (îmbrăcat ca Bon Jovi) sau I. Rațiu (în rolul lui Hammer). MEXICANUL DIN BIRZAVA. 1. Marina Voica. Aș fi pus-o pe Mariah Carey dar cum ea a fost „plecată” în ultimii 5 ani din România... 2. Grupul F.A.R. de hard and heavy cu R. Cămpăanu, Ion Rațiu și D. Cornea (Francia, Anglia, România). CRISTIAN TIC (București, decedat). 1. Văderla Sterian sau Sorin Chifluc. 2. I. Alexandru sau I. C. Brătianu.

DAN VLASCEANU (str. Crinut de pădure nr. 1, bl. G7, sc. 1, et. 7, ap. 83, sector 6, București, cod 7378): „Un om care nu are decît radioul, cărțile și o blîndă veveriță s-ar bucura să știe că are și alți prieteni. Are 39 de ani și o boală în tîntulește zile întregi în casă.” DANIELA BALASA (com. Brînceni, jud. Teleorman, cod 7742): „Sînt născută în zodia „Scorpion”, am 18 ani și 5 luni sînt elevă în clasa a X-a, am ochi căprui, părul negru și onduat. Pot să-mi scrie cel care are ca favoriți pe Gabriel Cotabita, Marian Carey, UB40, Elena Cîrstea, Vanilla Ice, Alain Delon, Giuliano Gemma.” TAMARA TRIFAN (Bd. Gării nr. 24, bl. 6, sc. B, ap. 23, Brașov, cod 2200): „15 ani, Zodia Fecioara, preferințe: Michael Jackson, Jason Donovan, Roxette, Depêche Mode, Sandra, N.K.O.T.B. Aștept scrisorile voastre.” DIANA SOPA (str. Avrig nr. 1, Sibiu, cod. 2400): „Caut albumul Look Sharp original, stereo. Plătesc sau dau în schimb postere de 2 pagini cu Jordan Knight și Jon Bon Jovi pe Roxette ori pentru un timbru cu Roxette. Adresa este valabilă și pentru cel care se sînt singuri, au între 14 și 17 ani și sînt atrași de muzică. Date personale: 15 ani, „Capricorn”. Îmi place rap-ul, Depêche Mode și puțin thrash-ul. Nu-mi plac deloc Michael Jackson și Rod Stewart.” FLORENTIN AXINTE (str. Aurora nr. 13, bl. D, ap. 23, Mangalia, jud. Constanța): „Doresc să cores-pundez cu cel care îl îndrăgesc pe Pink Floyd, Deep Purple, Dire Straits, Led Zeppelin, E.L. & P., Bob Dylan, Eric Clapton, Scorpions, Bob Marley, Jethro Tull. Solist fotografii, partituri, texte, orice informații despre cei enumerați.” RADU VASILEU (str. Arca-lui nr. 6, bl. F1, sc. B, ap. 27, Constanța): „Am 15 ani, sînt

rocker, adept al stilului metal, fan al formațiilor Metallica și Iris. Alte preferințe: Death, Megadeth, Metal Church, Guns N'Roses, Iron Maiden, Kreator, Anthrax, Celelalte Cuvinte, Krypton. Primesc orice material despre stilul metal. Caut numărul 1 din P.R.&S. Ofer nume 39, 49, 51.” CORINA BRUDASCA (str. Alunel nr. 86, bl. M/6, sc. A, ap. 2, Oradea, jud. Bihor, cod 3700): „Am 32 de ani, sînt înaltă, brunetă cu ochi negri. Aș vrea să am cît mai mulți prieteni.” ANA MIHAILESCU (str. Ion Cîmpineanu nr. 31, bl. 5, et. 3, ap. 21,

INTERMEDIUM PRIETENII

București, sect. 70707): „Salut tuturor! Am 14 ani și învîț în Școala Franceză din București. Ador Africa, Orientul, răsăritul soarelui pe malul mării, limbile străine, zăpada, animalele, lucrurile bizare, dar mai ales muzica. Am descoperit de curînd magia „fenomenului” Michael Jackson. Sînt o fire foarte veselă, îmi place să flu înconjurată de cît mai mulți prieteni. Mi-as dori ca geanta poștăului să fie plină ochi de scrisorile voastre.” LADY JACKSON (str. Saicimilor nr. 9, Tîndăreț, jud. Ialomița, cod 8545): „Cei mai fideli fanii ai lui Michael Jackson pot să-mi scrie în limbile: română, franceză, italiană, engleză și latină.” DANIEL CAPOTOS (str. Traian nr. 62, Ploiești, jud. Prahova, cod. 2000, tel. 971/43.914): „Sînt un depecher înrîit. Mă interesează piesele de

de urmă pentru că mai mult ca sigur e supărată de mine că nu i-am răspuns. E foarte important pentru mine. Deci. Vă rog să-mi trimiți și adresa ta în următoarea scrisoare pentru că am nevoie de ea. Sau poate de tine am nevoie. Aștept!” MARIN MARIANO (Aleea Someșul Mare nr. 1, bl. A23, sc. 1, ap. 12, Of. Poștal 82, sect. 4, București, cod 75563): „Ofer celor interesați discuri hard-rock, cu muzică progresiv-electronică, jazz, rock, disco-soul.” ELENA PATRICHE (str. Aurului nr. 18, bl. M2, sc. A, ap. 2, sect. 2, București, cod 73421): „Salutare fraților! Sînt o metalistă înrăită, fan adevărat al bestialului grup australian AC/DC, am 15 ani și doresc să cores-pundez cu rockerii adevărați, de preferință fanii AC/DC. Accept și alți fanii, dar numai din domeniile

ORLANDA DELADI

BEATLES

La 23 de ani, Paul McCartney era milionarul perfect, adorat și adulat, frumos și încrezător în genul său. Avea tot ce își dorea, dar nu și ceea ce își dorea un bărbat din Word cu toată arderea: o soție și copii. Jane Asher nu voia să devină soția lui, tocmai pentru că se temea de prea multe superlativ atribuite lui Paul. El o iubea cu aceeași pasiune, iar ea făcea mult mai mult decât să-l inspire doar în creația sa. Doar ea putea să mai dezumfle balonul ego-ului lui fără să-i rănească mândria. Era capabilă să refacă în Paul acea mare calitate care fusese distrusă de succes — umilința. Jane îl iubea pe Paul, el era dulce și bine intenționat, și ar fi putut fi chiar și un tată minunat. Dar ea, Jane, nu ar fi însemnat absolutul, iar ea nu voia să trăiască în umbra unui Beatles.

John și Ringo nu aveau astfel de probleme, pentru că soțiile lor erau din Nord și îi înțelegeau. Pattie Harrison își încetase cariera și declarase că „soțiile Beatles-ilor sînt doar bagaj și orice altă pretenție a lor este inutilă”. Deși nu-și putea imagina un alt soț, declarațiile publice ale Janei erau

contradictorii, iar ea își vedea mai departe de cariera sa la Old Vic. Pe 16 ianuarie 1967 Jane pleacă pentru orel în turneu în America, iar Paul se aruncă în munca lui din studiourile de pe Abbey Road, înregistrând noul album, Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band. Paul își dorea ca înregistrările să se termine până pe 5 aprilie, pentru a putea fi la New York la cea de-a 21-a aniversare a

Janei. Paul a făcut o escală la San Francisco, unde s-a întâlnit cu membrii formației „Jefferson Airplane”, apoi s-a încheiat către New York a doua zi fiind spectator al Janei în „Romeo și Julieta”. După o zi petrecută totuși a tete, Paul pleacă din nou, la Los Angeles de astă-dată unde se întâlnește cu John Philips și Cass Elliot de la „Mamas And Papas”, iar apoi asistă la o sesiune de înregistrări a formației americane Beach Boys.

Pe tot parcursul drumului de întoarcere, Paul refăcea mental ceea ce trăise în America. Era impresionat și fascinat de ceea ce se întâmpla în California. Așa-numitul curent hippie, mișcare socială, în fond, cu forța sa urlă coroborată și cu mișcările de protest, împotriva războiului și-au buclăsat pe Paul. A înțeles că Londra era doar un satuc provincial, care imita superficialitatea curentului, adică îmbrăcămintea colorată. Paul a părăsit America păstrând de senzația că noul L.P. al Beatles-ilor este un real compliment la adresa mișcării hippie, că va fi un succes absolut, venit să sublinieze cele mai spectaculoase și turbulente decade ale secolului.

În avionul care-l ducea spre casă, Paul începe să-și facă notițe referitoare la următorul album, al Beatles-ilor. Ideea i-a fost sugerată de scriitorul Ken Kesey (Zbor deasupra unui cuib de cuci) și aventurile sale cu un grup de psihedelici hippici plecați cu un autobuz să străbată America. Se auto-intitulasera „Merry Pranksters” și arătau ca o colecție ciudată de clovni și magicieni, văzuți de mințile lui Paul în semiobscuritatea unui vis în plină zi. Discul se va numi „Magical Mystery Tour” glândea Paul în timp ce desena clovni și midinete grase, iar prima sa intenție era să vorbească despre proiectul său cu Brian.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON

In muzica albumului „Off The Wall”, Michael reușește să absoarbă esența sunetelor ce se îmbină în Los Angeles. Ritmul pregnant se potrivește de minune stării emoționale a skate-board-istilor prezente de-a lungul plajei Venice. Textele pieselor sînt caracteristice pentru atmosfera destinată și veselă ce se derulează prin barurile statului, unde tinerii draguși își petrec nopțile însoțiți de frumoase blonde, care de obicei vorbesc o limbă scandinavă.

Într-o perioadă de semifali-ment a muzicii albe, Michael Jackson reușește să dea muzicii negre o nouă dimensiune pop, un suflu nou. În acest sens stau mărturie titluri ca „Out Of My Life”, „Don't

Stop”, sau „Rock With You”, aceasta din urmă o epopee funk într-o manieră foarte directă. Mesajul este bineînțeles camuflat. La Los Angeles, capitala mondială a show-businessului excentricitatea nu face o rețetă densă la nivelul americanului de mijloc. Quincy a rotunjit unghiurile, realizând un amestec sonor în care temperamentalul exoriziv al lui Michael nu e excesiv exploatat. Total e conceput pentru a ajunge în vîrf. Sase milioane de discuri vor fi vîndute doar în 1980; Publicul britanic va fi la rîndul lui impresionat de „Off The Wall”. Michael va intra în cartea recordurilor pop, reușind performanța de a fi plasat pe trei single-uri în top-ul celor mai bune zece vinzări ale anului, în America.

La începutul lui 1981, revista

„Rolling Stone”, prin pana lui Geri Hines, scria: „La 23 de ani Michael Jackson seamănă puțin cu celebrul colos din Rhodos; pictorul stîng se simțea solid pe „continentul” anilor '70, iar dreptul la anul '80. HIT-urile copilăriei sale rămîn memorabile „Judee” și idoli adolescenței îi sînt azi mîcștri. Dacă industria discului ar fi un cazino, mulți tineri ar miza totul pe Michael Jackson”.

Pe coperta albumului „Off The Wall” descoperim un nou personaj; smokingul și papionul contrastează cu costura „afro”. Michael nu e prea mulțumit de felul cum arată. O asistentă a fotografului său oficial (Matthew Rolston) confirmă acest lucru, declarînd: „Am arătat o sesiune foto chiar la Matthew acasă, unde Michael avea posibilitatea de a schimba zeii de costume, de la cel de gladiator la cel al marinariilor lui Columb. Michael avea un aer nefericit, trist, distant, în ciuda un moment dat l-am întrebat ce nu merca. M-a privit în față și mi-a zis: „Sophie, nu cred că arăt prea bine...”

Sophie lucrase și la coperta albumului „Victory” și sustine că cei doi frați ai lui Michael nu își făceau probleme cu... fotogenia. Pentru Michael însă, operațiile de chirurgie estetică vor începe imediat după sesiunile foto pentru coperta albumului „Off The Wall”. În trei

ani își va modifica nasul și își va „albi” cîrlea.

Într-o manieră foarte naturală, Michael va fi adoptat de un mare număr de star-uri, ca un fel de nepot favorit. Celebrul dansator Fred Astaire îl spunea zimbînd lui Michael: „Tineri dar cu te simțese de atîta vreme...”. Poate în nădărmă amintesc, dar copil fiind te plimbai cu bicicleta pe strada mea”. Michael va fi admis într-un nou cerc; destul de restrîns, acela al superstarurilor de cinema. În timp ce frații săi își petreceau timpul organizînd Jacksons' Red Hot basketball

team, Michael vizita des familia Fonda. Pe Jane o cunoșcuse la Hollywood. Weekend-uri întregi le vor petrece împreună într-o stațiune montană. Aici într-o cabană simplă și discretă, Michael și Jane stau de vorbă: „A fost educativ pentru mine, Jane mi vorbește despre politică, filozofie, raționalism... Discutam despre mișcările de actor, era fantastic...”

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

ANOTHER PART OF ME

We're talkin' over
We have the truth
This is the mission
To see it through

Don't point your finger
Not dangerous
This is our planet
You're one of us

We're sendin' out major love
Message to you, message to you
The planets are livin' up

We're bringin' brighter days
They're all in line
Waitin' for you
Can't you see?
You're just another part of me.

APRILIE

La Multi Ani!

1. Jimmy Cliff — 1942, Al McGraw — 1937, Rudolph Isley (Isley Brother) — 1939, Ronnie "Plunk" Lane (bas Faces) — 1948, Billy Curry (Ultravox) — 1950, Jeff Porcaro (percuție la Toto) — 1954.

2. Jürgen Drews — 1948, Karen Jame Woodward (Banarama) — 1963, Gregory Abbot — 1956, Marvin Gaye — 1939, Emmylou Harris — 1947, Leon Russell — 1941, Larry Coryell — 1943, Gică Petrescu — 1915, Alex Mitchell (Circus Of Power) — 1959, Serge Gainsbourg — 1928, David Robinson (percuție The Cars) — 1953.

7. Florian Schneider (Kraftwerk) — 1947, Simon Climie (Climie Fisher) — 1960, James Garner — 1928, John Oates (Hall & Oates) — 1949, Billie Holiday — 1915, Freddie Hubbard — 1938, Mick Abrahams (Jethro Tull/Blodwyn Pig) — 1943, Michael Sweet (Stryper) — 1963, Shane (Electric Boys), Spencer Dryden (baterist la Jefferson Airplane/New Riders of The Purple Sage) — 1943, Janis Ian — 1951, Ion Ulmeanu — 1940, Shane (Electric Angels).

MICHELLE PFEIFFER

3. Eddie Murphy — 1961, Mick Mars (Mötley Crüe) — 1955, Sebastian Bach (Skid Row) — 1968, Tony Orlando (Dawn) — 1944, Miguel Bosé — 1956, Marlon Brando — 1924, Alec Baldwin — 1958, Doris Day — 1924, Jeff Barry — 1939, Jan Berry (Jan & Dean) — 1941, Richard Manuel (The Band) — 1944, Luigi Ionescu — 1927.

4. Dave Hill (Slade) — 1946, Gary Moore — 1954, Nancy McKeon — 1915, Muddy Waters (McKinley Morganfield) — 1915, Berry Oakley (Allman Brothers Band) — 1948, Jason Newsted (Metallica) — 1963, Craig Adams (The Mission) — 1962, Christoph Franke (Tangerine Dream) — 1942.

5. Șerban Georgescu — 1952, Gregory Peck — 1916, Stan Ridgeway — 1954, Agnetha Fältskog (ABBA) — 1950, Tony Williams (Platters) — 1928, Allan Clarke (Hollies) — 1942.

6. Cornel Constantiniu — 1945, Udo Dirkschneider (U.D.O.) — 1952, Damon Pampolina "D" (The Party) — 1975, Marilu Henner — 1952, Bob Marley — 1945, Michelle Phillips (Mamas & Pappas), Nina Hagen — 1937, Tony Connor (tobe la Hot Chocolate) — 1947.

8. George Grigoriu — 1927, Roger Chapman — 1942, Julian Lennon — 1963, Michael Spound — 1957, John Schneider — 1954, Steve Howe (Yes) — 1947, Mel Schacher (Grand Funk Railroad) — 1951, Izzy Stradlin (Guns N'Roses) — 1962, Jacques Brel — 1929, Florentin Delmar — 1917.

BANANARAMA

9. Dennis Quaid — 1954, Mark Kelly (Marillion) — 1961, Jean-Paul Belmondo — 1933, Blackie Lawless (W.A.S.P.) — 1956, Carl Perkins — 1932, Terry Knight — 1943, "Chico" Ryan (Sha Na Na) — 1948, Warren DeMartini (Ratt) — 1963.

10. Omar Sharif — 1932, Brian Setzer (Stay Cats) — 1960, Katrina Leskanich (Katrina & The Waves) — 1960, Nathaniel Nelson (Flamingoes) — 1932.

11. Lisa Stansfield — 1966, Mirela Voiculescu-Fugaru — 1954, Daniela Claudia Macu — 1962, Christian Quadflieg — 1945, Stuart Adamson (Big Country) — 1958, Teo Peter (Compact) — 1954.

JULIAN LENNON

12. Herbert Grönemeyer — 1956, Herbie Hancock — 1940, David Cassidy — 1950, Hardy Krüger — 1928, Tiny Tim — 1933, John Kay (Steppenwolf) — 1944, D.D. Verni (Overkill).

13. Rudi Völler — 1960, Rick Schroder — 1970, Ron Perlman — 1950, Lester Chambers (Chambers Brothers) — 1940, Jack Casady (Jefferson Airplane/Hot Tuna) — 1944, Al Green — 1946, Roy Loney (Flamingo Groovies) — 1946, Jim Pous (Turtles/Mothers Of Invention), Jonathan Brandis — 1976.

14. Ritchie Blackmore (Deep Purple) — 1945, Anthony Michael Hall — 1968, Anthony Perkins — 1932, Larry Ferguson (Keyb la Hot Chocolate) — 1948.

15. Marty Wilde — 1939, Nick Kamen — 1962, Samantha Fox — 1966, D.J. Baptiste (Beats International) — 1963, Claudia Cardinale — 1939, Bessie Smith — 1894, Dave Edmunds — 1944, Gene Allen (Fiona) — 1964, Michael Eutrich (tobe la Worlock) — 1967, Graeme Clark (tobe la Wet Wet Wet) — 1966.

16. Jon Cryer — 1965, Elmar Wepfer — 1944, Pierre Littbarski — 1960, Ellen Barkin — 1955, Peter Ustinov — 1921, Bobby Vinton — 1935, Dusty Springfield (Mary Isobel Catherine O'Brian) — 1939.

GARY MOORE

21. Christina Plate — 1965, Iggy Pop — 1947, Robert Smith (The Cure) — 1959, John Cameron Mitchell — 1963, Anthony Quinn — 1915, Tony Danza — 1953, Ion Stoian — 1944.

22. Jack Nicholson — 1937, Craig Logan (Ex. Bros) — 1969, Manfred Boecker (BAP) — 1952, Ken Olandt — 1958, Peter Frampton (Humble Pie) — 1950, Charlie Mingus — 1922, Danny Aaron (Dangerous Toys) — 1967, Mark

ROBERT SMITH

18. Mark "Bezz" Berry (Happy Mondays) — 1964, John James — 1956, Mike Vickers (chitarist Manfred Mann) — 1942, Lenny Baker (Sha Na Na) — 1946, Eric Roberts — 1956, James Drury — 1934, Mick Sweda (Bulletboys) — 1962, Jayce Fincher (Southgang) — 1967, Kelly Hansen (Hurricane), Less Pattinson — 1958.

19. Tony Martin (Black Sabbath) — 1958, Tim Curry — 1946, Alan Prince (Animals) — 1942, Mark Volman (Turtles/Mothers of Invention) — 1947, Dudley Moore — 1935, Rod Morgenstein (Winger) — 1957, Greg Christian (Testament) — 1966.

20. Blanca De Garr — 1973, Ryan O'Neal — 1941, Craig Frost (Grand Funk Railroad) — 1948, Jessica Lange — 1949, Brett Garsed (Nelson).

Davis (Ungly Kid Joe), Paul Carrack (Vocal, Mike & The Mechanics) — 1951.

23. Roy Orbison — 1936, Joerg R. Deisinger (bas la Bonfire) — 1966, De Lynn Mango (The Party) — 1975, Steve Clark (Def Leppard) — 1960, Lee Majors — 1940, Valerie Bertinelli — 1960, David Birney — 1939, Shirley Temple — 1928, Edmond Dada — 1921, Brent Muscat (Faster Pussycat).

24. Boris Williams (The Cure) — 1958, Barbra Streisand — 1942, Paul Ryder "Horse" (Happy Mondays) — 1964, Shirley McLane — 1934, Glen Cornick (Jethro Tull) — 1947, Doug Clifford (tobe la Creedence Clearwater Revival) — 1945, Joey Vera (Armored Saint) — 1963, Billy Gould (Faith No More) — 1963, Jack Blades (Damn Yankees).

25. Stu Cook (bas la Creedence Clearwater Revival), Björn Ulvaeus (ABBA) — 1945, Andy Bell (Erasure) — 1963, William "Fish" Derek Dick (Ex - Marillion) — 1958, Ella Fitzgerald — 1918, Albert King — 1923, Steve Ferrone (Average White Band) — 1950, Al Pacino — 1940, Talia Shire — 1946.

26. Giorgio Moroder — 1944, In-golf Luck — 1958, Roger Taylor (Ex. Duran Duran) — 1960, Bobby Rydell — 1942, Gary Wright (Spooky Tooth) — 1943, Pete Ham (chitară solo Badfinger) — 1947, Gabriela Sauciu — 1956.

27. Sheena Easton — 1959, Roberta De Brito (Lambada) — 1979, Paul "Ace" Frehley (chitară solo, vocal Kiss) — 1951.

28. Alfred Koffler (Pink Cream '69) — 1966, Benny Schrier — 1957, Jacques Dutronc — 1943.

29. Michelle Pfeiffer — 1958, André Agassi — 1970, Mark Kendall (Great White) — 1957, Gerard Joling — 1960, Duke Ellington — 1899, Carl Gardner (Coasters) — 1928, Albee Cracolici (Mystics, bariton) — 1936.

30. Turbo B (Durren Maurice Butler, Snap) — 1967, Perry King — 1948, Johnny Horton — 1927, Brad Dikens (Wrathchild America) — 1962, Willie Nelson — 1933, Bobby Vee — 1943.

Festivalul internațional de jazz

„NAE IONESCU”

Casa sindicatelor, Sibiu,
27-29 martie 1992

Privit din poziția redactorului de televiziune, festivalul sibian are toate atributele necesare pentru a garanta o emisiune de calitate. O statistică TV realizată pe baza emisiunilor difuzate în perioada '90-'91 arată că un TOP în care sînt înscrise în ordinea gradului de audiență, a voturilor pentru calitate, precum și a impactului la public, emisiunile de orice gen. Deși jazz-ul nu a primit numărul de puncte necesare situării în prima parte a clasamentului (ar fi fost foarte dificil de realizat așa ceva în concurență cu filmele seriale, sportul, muzica populară etc.), totuși emisiunile JAZZ FAN și JAZZ MAGAZIN s-au situat înalte multor titluri cu un ridicat grad de popularitate scontată. Dintre aceste emisiuni de jazz, cele realizate la Sibiu au avut cele mai multe puncte. Festivalul Internațional de Jazz de la Sibiu a căpătat girul TV pentru a fi denumit „Evenimentul anului în materie de muzică”, alături de un festival ca „Enescu” sau „București '91”.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. După ediția '90, televiziunea germană (canalul ZDF) a difuzat o preluare de la TVR cu festivalul sibian de 20 de minute, ceea ce este foarte mult. Pe rețeaua de televiziune raportul cererii de jazz față de alte emisiuni muzicale este net favorabil „notelor blue”. De ce? „Foarte simplă” explicația: jazz-ul este singurul produs de export TV cu șanse mari într-o tranzacție video. Totuși, se pune o logică întrebare: de ce jazz-ul să aibă atîtea șanse? Pentru că în primul rînd festivalul de jazz nu are nevoie de megalomanie tehnică și scenografică cum e cazul în muzica POP-ROCK. În al doilea rînd jazz-ul românesc își are încă vedetele lui, cu care noi ne-am obișnuit dar strădîni de adevărată desoperă. A treia explicație pentru cererea de jazz românesc ar fi aceea că deși există un limbaj universal, acest gen are caracteristici particulare, funcție de spațiul geo-cultural în care se exprimă muzicienii. Foarte bine au fost primite materialele filmate la festivalurile sibiane cu Johnny Răducanu, Marius Popp, Harry Tavitan și Aura Urziceanu.

Tot acest grozav palmares (grozav pentru condițiile socio-culturale ale momentului) este însă rodul unor îndelungi ani de colaborare a RADIOTELEVIZIUNII ROMÂNE cu organizatorii de la Sibiu. Chiar și în vremea în care nu mai exista nici o emisiune de jazz, Dumitru Moroșanu — pe atunci redactor șef la muzical — dispunea deplasarea echipei TV la Sibiu pentru a nu se pierde

Prof. NICOLAE IONESCU

ocazia de a se memora pe bandă video principalele recitaluri din festival.

Este greu de imaginat că în spatele ceranului magic al televizorului totul atîrnă de voința unui grup de organizatori, de patima lor pentru jazz... de muzicieni care au mai rămas în țară!

Dar „THINGS AIN'T WHAT THEY USED TO BE”... anul acesta organizatorul principal este FUNDATIA DE JAZZ „NAE IONESCU” SIBIU, anume creată parcă pentru a reaminti de fiecare dată noilor organizatori de festival, muzicienilor și promotorilor de jazz în general că sîntem într-un fel datori față de mentorul edițiilor festivaliere (începînd cu prima din 1974) a cărui trecere în neființă s-a datorat eforturilor autodevorante pe care le-a făcut pentru a menține Festivalul de la Sibiu.

Anul acesta festivalul îi poartă numele. O schimbare de decor afectiv pentru un personaj ce nu ne va părăsi niciodată. Nicolae „Nae” Ionescu este în acest an prezent „spiritual” la festival.

Radioteleviziunea va transmite 130 de minute în direct, producătorul stagiunii bucureștene „JAZZ ALIVE” VIDEO MUSIC PRODUCTION este coorganizator alături de fundație. Vor fi trei zile de jazz super aglomerate.

Vom fi din nou fanii de jazz „acasă”, lăsînd la o parte toate orgoliile.

VOCAL JAZZ QUARTET

IATĂ ACUM REPERELE DISTRIBUȚIEI CELOR TREI GALE SIBIENE

VINERI, 27 MARTIE 1992

1. VOCAL JAZZ QUARTET (Sibiu); 2. TRIO TRANSILVANIA (Sibiu); 3. ACADEMIC (București); 4. PUIU PASCU TRIO (București); 5. DIXIELAND CLUJ; 6. BLUE ROSE (Germania). ● O formație adusă de bateristul nostru Billy Bontas, care are o formulă de sextet cu EVA KATRIN SCHIFKOWSKI — vocal, BEATRIX KLEIN — trompetă, AXEL NITZ — saxofon, LOTHAR MUELE — ghitară, JAM RÖDER — contrabas și BILLY BONTAS — baterie; 7. EUGEN CICEU (Elveția) ● Pianist de origine română, o vedetă a jazz-ului european; 8. BOWKUNDE (Olanda).

SÂMBĂTĂ, 28 MARTIE 1992

Ora 11.00 — Piața Mică din Sibiu, un recital în aer liber denumit „BLUES & DIXIELAND OPEN”.

Ora 16.00 — CONCURSUL DEBUTANȚILOR: vor evolua patru formații din București, Galați, Chișinău și Constanța.

Ora 18.00 — 1. CULTURAL EVOLUTION (Constanța); 2. MARIUS POPP TRIO (București); 3. JOE SACHSE (Germania); 4. MIRCEA TIBERIAN, DAN IONESCU, GABRIEL DEDEIAN; 5. ERICH GRAMSHAMMER TRIO (Austria). ● Un trio condus de chitaristul Gramshammer, deținător al diplomei de absolvire a Institutului BERKLEE — Boston, cu mențiunea „SUMMA CUM LAUDE”. Alături de el sînt Christian Steiner — bas și Joe Baudisch — baterie; 6. TRIO STRING (S.U.A. — New York). ● Un excelent trio de coarde cu JAMES MERY — chitară John Lindberg — vioară și Charles Burnham — bas; 7. THREE VIEWS (Italia) — Claudio Saveriano, Luigi Ranghino, Roberto Musso.

DUMINICĂ, 29 MARTIE 1992

1. JOHNNY RĂDUCANU; 2. CREATIV (Constanța); 3. ROMEO COZMA (Iasi); 4. IMRE KÖSZEGI QUARTET (Ungaria). ● Un quartet ce nu trebuie scăpat. Un baterist complex, Imre Köszegi, Polius Dimitris — chitară, Donadó Peter — bas, Kyle Gregory — trompetă; 5. JEAN FRANÇOIS, JENNY-CLARK (Franța). ● Fără îndoială recitalul acestui trio este cel mai așteptat. Jenny-Clarke — contrabas, François Jeannet — saxofon, Tony Robeson — baterie. O formație de TOP în jazz-ul european, invitație de onoare; 6. ARNE DOMNERUS (Suedia). ● Un invitat ce se constituie ca o reală surpriză. Arne Domnerus este unul din cei mai valoroși saxofoniști scandinavi și fără îndoială va fi o adevărată delectare reîntîlnirea cu swing-ul propus de Domnerus.

MIHAI GODOROJA

A te hotărî să edifice, cu minile goale — iertată fie-ne metafora — un festival de jazz este sinonimul tentativelor de a ridica singur, tot cu minile goale, un bloc de zece etaje!

Cum am putea defini aceasta decît apărarea unor „superbi nebuni” dispuși să sacrifice tot ce înseamnă pentru alții suport existențial: familie, casă, timp, un minimum de bunăstare materială, dar mai ales sănătate? De altfel, asemenea împătimiti organizatori de certă anvergură se numără cel mult cu 5 degete ale unei singure minii...

Cu atît mai pîlduitor rămîne exemplul de dăruire absolută al lui „Nae” Ionescu din Sibiu, artist și om care și-a asumat rolul de pionier apoi continuator al unei atît de temerare întreprinderi. Este drept că el a preluat la Sibiu inițiativa Festivalului (care azi se numește pe merit „Nae Ionescu”) de la Ploiești (edițiile 1969 — 1970 — 1971), de la alți doi generoși și fervenți iubitori ai jazz-ului, cuplul Alexandru Comănescu — Puiu Mancaș, transformînd însă prin anul Festivalul Național (din 1974, pe atunci unic) și mai tirziu Internațional de Jazz din cetatea de pe Cîmbin într-o veritabilă instituție. Cînd rostim o atare afirmație, nu o facem, firește, fără acoperire oră — mai corect spus — acoperiri. Într-adevăr Festivalul de la Sibiu a însemnat mai mult decît alte forme de consiliere — popularizare valorică propriu genului — o poartă spre lume, biunivocă, dinspre România către alte meridiane, îndeosebi ale Europei și Asiei ca și din cele patru zări spre publicul nostru.

În perioada în care nici un

alt festival (cu excepția Festivalului „George Enescu” patronat de Stat) nu punea măcar problema aducerii pe podium a unor prezente internaționale, profesorul Nicolae Ionescu a îndrăznit a afla argumentele, a întrevăzut modalitățile de a convinge și a probat rara perseverență a celui animat de o profesiune de credință identificată cu însăși rațiunea sa de viață, de a o face!!! Înfăptuirea ne apare cu atît mai importantă cu cît datează din ani de puternică încercare a tot ce nu se înscria pe linia indicată de...

Din păcate, după decembrie 1989 organizarea, mai ales în plan material, s-a dovedit încă mai dificil de surmontat... Revenind, să spunem că numele de marcă aparținînd firmamentului internațional prezente pe scena festivalieră sibiană, invitații deosebiți — manageri, zicariști — au acreditat Jazz Festul nostru ca o certitudine inclusă ca atare în calendarele mondiale ale manifestărilor similare din toate colțurile lumii. Prin intermediul său s-au stabilit prețioase contacte cu ambasadele de la București, cu o serie de agenții de impresariat de peste hotare ca și direct, între muzicienii noștri și oaspeții străini.

La școala Festivalului s-au format și afirmat grupurile și interpreții din orașul-gazdă, s-au afirmat și reconfirmat cele din principalele centre românești de cultură pentru că, în ultimele 11 ediții Concursul debutanților instituit sub aceeași egidă să-și marcheze fără echivoc funcționalitatea de tribună de lansare în circuit național a tinerelor talente. Festivalul a însemnat totodată o utilă experiență întru ale spectacolelor de tinută și amploare audio și video ale Radioteleviziunii, pentru croniciarii și criticii presei scrise și vorbite, pentru organizatorii de tot felul de menționat că toate celelalte festivaluri de

festivaliere din țară, în recitaluri-lectie, în școli, la filarmonici, revenind periodic în studiourile de radio, televiziune și ale casei Electrecord (rezultate discografice — două LP-uri dintre care cel mai recent apărut anul trecut), precum și în afara granițelor, în Polonia, Germania, Cehoslovacia, Belgia (la Festivalurile „Jazz Nad Odra”, „Göttingen”, „Karlovsky Vary”, Paralel cu apariții concertistice și în cluburi), protagoniștii cumuliind ipostazele de cîntăreț, autor de teme și prelucrări, aranjor, leader. Tot lui i-a re-

urban îl constituie Clubul de jazz — și cel din Sibiu care îi poartă de cîteva luni numele și-a vădit din plin, în cei aproape 20 de ani de ființare neîntreruptă, contribuția formativă, funcția de atragere de noi fani și în același timp de debusș scenic pentru formațiile locale.

Recunoscîndu-l-se aportul major în promovarea genului, a fost ales vicepreședinte al Asociației Române de Jazz, Sibiu, fiind locul de întrunire, din doi în doi ani, cu prilejul Festivalului, a Adunării Generale a acestui organism. Nae Ionescu a știut ca puțin alții să polarizeze și să întreprindă interese și destine convergente, să lumineze din unghuri variate, slujind-o și de zi, lumea de frumuseți pe care o reprezintă, pentru spirit, psihie și auz Măria Sa Jazz-ul, să construiască benefic în aria muzicii, investind — fără a fi vrut să stie vreodată că resursele unui om sînt totuși epuizabile — uriașă energie pe care, de abia acum cînd el s-a petrecut dintre oameni, le întinm la reala lor dimensiune și însemnată.

A fost să vie un dureros 8 august 1991, sectionînd proiecte și intenții generoase, oprind prefixarea clipelor în cîmpul existenței sale pămîntene... Pentru memoria lui, de la noi toți, încă o lacrimă, acum, cînd marea sa dragoste, Festivalul de la Sibiu, se află în fața celei de a XXII-a ediții. O lacrimă dar și un gînd-speranță: este minunat, este remarcabil cînd un suflet reușește să supraviețuiască propriilor dispartii fizice, dăruind în mulțime de amintiri, în reușite de perspectivă și fapte notabile, de viață lungă — sfidări ale timpului...

FLORIAN LUNGU

Încă o lacrimă, o speranță...

A FOST ODATA...

Desi nu vreau să fiu sentimental, nu pot altfel. Tot gândindu-mă cum să scriu mai bine această istorie mă năpădesc amintirile, mai plăcute, mai triste, legate de mai bine de 22 de ani de jazz la Sibiu, în care sînt implicat și care mi-au schimbat viața, dîndu-mi bucuria de a gusta încă o dată a artei, a esteticului.

Jazzul a devenit pentru mine o profesiune de credință, o formă de bucurie și de refulare, de amintire și de uitare.

Totul a început în anul 1969—1970 cînd a început de fapt și Clubul la Sibiu. Nae Ionescu a avut ideea de a deschide un club de jazz, ajutat de cîțiva inimiști: A. Rădulescu, L. Kover, P. Pandazopol, P. Griu, A. vind materiale sărace de audiență la acea vreme, au deschis la Casa Tineretului Clubul de jazz.

Eram un grup mai mare de la Liceul de Muzică și Arte Plastice, vezi Doamne, fiind un liceu de artă, foarte mîndri și plini de noi eram întodeauna cu avangarda și cu noutățile. Ias amintiri pe doi dintre celești mei care frecventau săptămînal clubul: Adrian Neagu, Dundi Brăsoveanu.

Au început concertele la Sibiu: Cvintetul de Jazz "București", Aura Urziceanu și Comboul Erik Manyk, Erik, sibiului care a dus cîțiva ani stîndardul Jazzului în orașul nostru. Asta era prin 1972—1973.

Nae își formează un cvartet vocal împreună cu: Marius Dumitru, George David și Mircea Popescu.

Clubul merge bine, există un nucleu deja puternic de fanii. Apare și primul secretar — Titu Stoiculescu.

Întă că apare ideea mutării Festivalului de Jazz de la Ploiești la Sibiu. După trei ediții la Ploiești domnia Comăneșu și Mancas din diferite motive nu l-au mai putut continua.

Prima ediție la Sibiu, 1974 martie. Primul afiș a fost executat de mine, eram în ultimul an de liceu, mîndrie mare.

Putinele trupe au fost toate trecute pe afiș: Cvintetul de Jazz București, Comboul Erik Manyk, Richard, Oschanitzky, Gramophon V.J.Q., Big bandul RTV, Cvintetul Titu Popovici, Andrei Colompar, Radu Ghizăsan, Trio A. Nengu, Trio M. Tiberian, erau 12 la număr în două gale. Au urmat juri sessionari, tînute în holul Casei de Cultură a Sindicatelor, de neuitat.

Dintre cei invitați as tine să-mi amintesc pe Catina Ralea și pe Mihai Berindei.

Urmează ediție după ediție în care totul pare să intre în normal pentru organizare, mecanismul a început să funcționeze, totul în amploare, formații noi.

Anii 1975, 1976, 1977 ani în care jazzul românesc devine o mișcare serioasă pe plan național, toată lumea se gîndește la Festival, la Sibiu toată lumea ne ajută după puteri.

Apar acei inimiști care vor duce jazzul de la Sibiu în spate în toți acei ani, vitregi unei arte „cosmopolite” care iată a rezistat totuși: Dumitru Morosan, Florian Lungu, Nemai, vorbind de muzicieni: Zoltan Boros, Adrian Enescu, Radu Goldis, Radu Odesteanu, Peter Wertheimer, Paul Weiner, alături de greii jazzului: Johnny Răducanu, Marius Popp, Eugen Gondi, Ștefan Berindei, Dan Mindrila.

Minușat este însă faptul că apare o bogăție în creația românească de jazz, tot mai multe teme de influență folclorică: se scrie special pentru Sibiu piesa lui Dan Mindrila și Fl. Lungu „Festivals”).

Iată că anul 1977 îl putem numi anul cu o parte mare totală a trupelor românești de jazz. A fost poate anul cînd pe spirala ascensiunii jazzului românesc demarșul a ajuns la maximum. Sibiu devine rampă de lansare a temelor originale de jazz, poate un an al maturității.

Iată după acești ani de entuziasm, apariția conceptului stilistic, efervescent de teme românești (30 în anul 1976), sînt deja o amprentă a Festivalului sibiuan.

Anul 1978 ne aduce 18 formații în trei seri, 40 de teme originale.

Orchestra Filarmonicii din Sibiu sub bagheta maestrului Pe-

tre Șbărcea deschide Festivalul. La pian Dan Mizrahi, bineînțeles se cîntă Gershwin.

Apar noi formații: Experimantal Q2, Spectral Elos.

Formațiile încep să se ruleze la Clubul din Sibiu în timpul anului, membrii clubului își dau girul pentru participarea la Festival.

Sibiu devine capitala jazz-ului românesc. Se fac tot mai multe înregistrări la radio și TV.

Anul 1979, un an deja consacrat pe această scenă. Se inaugurează concursul formațiilor debutante. Se detașează clar formațiile Nimbus (Brașov) și Transfer (Iasi) care vor consacra muzicienii de valoare pentru viitor.

Apare foarte tînărul pianist Ion Baciu jr.

Anul 1980, încă un an crucial în istoria Festivalului de la Sibiu, primul an internațional: un combo din Praga ne lasă cu gurile căscate, săliile devin neîncăpătoare (Festivalul se ține în două săli concomitent la Teatrul și Sindicat).

Formația Creativ, sochează, Harry pe care îl auzisem cîntînd doar blues în jam-ul de din 1974, 1975 vine cu un suflu nou în jazzul autohton.

Un Big band din Iasi sub conducerea lui Titu Popovici lansează o vocalistă: „Anca Parghel”. Toți sînt contrariați, iată însă că timpul a dovedit: spre fericirea noastră, contrariu!

1981, începe adevăratul periplu internațional al Festivalului sibiuan. Cvintetul Vesselin Nikolov (Bulgaria), Cvartetul Milan Svoboda (Cehoslovacia), Trio Venceslav Ganelin (URSS) un adevărat regal. Concursul numără nu mai puțin de 8 trupe participante. Apare Paralela 45 din Iasi (păcat că l-am pierdut pe Ulinici, Leonte, Amaranche).

1982, 25 de formații din care 4 străine în patru zile, un adevărat maraton cu care astăzi sîntem deja obișnuiți.

Apare pe scena Festivalului Garbis Dedefan, Puiu Pascu în concurs, și din fericire pentru noi au rămas pe scenă pînă azi.

Din formațiile străine as aminti: Allegro (U.R.S.S.), Duo Viklicky — Uhlir (Cehoslovacia), Sextetul Markovici — Gutt (Iugoslavia) și Trioul Günther Hampel (Germania).

Din nou un an plin, sala devenind tot mai neîncăpătoare.

1983, sistemul deja rutinat în organizare, ne-am făcut prieteni la Goethe Institut, multe alte relații prin care se pot face schimburi culturale.

Ne încintă în acest an Duo-ul Hering — Suchse (R.D.G.), Trio Wittek (R.F.G. un baterist de mare tinuță), Csaba Deseo (Ungaria), Ian Baciu cu invitați din Anglia. Apare Big band-ul copiilor din Cluj și Sextetul de percutie al Conservatorului clujean.

Din nou Festivalul se întinde pe patru zile.

1984, 30 de formații în patru zile record de participare, nemăintînit pînă la acea dată, 6 formații în concurs, două an-

Jazz made in Romania :
JOHNNY RĂDUCANU

Ducea jazz-ului românesc:
MIHAI BERINDEI

samburii de copii. Pe lângă de acum obișnuiți din țară, trei trupe străine: Saturnus (Ungaria), Liubomir Denev (Bulgaria), Zbigniew Namyslowski (Polonia).

1985, an jubiliar, Ediția a XV-a. Din nou maraton de patru zile cu 30 de formații: 8 formații în concurs. Din strălucite: Leonid Cilik (URSS), Simeon Sterev Cvartet (Bulgaria), String Connection (Polonia). E și o prezență în premieră la Festival: Aura Urziceanu.

1986, Festival mai aerisit, însă cu o stăchetă foarte ridicată.

Patru zile de delectare cu: Mircea Tiberian, Liviu Butoi, Creativ, Opus 5, Zoltan Broos, Johnny Răducanu, Tripletul și Dixie-ul clujean, V.J.Q., Marius Popp — Dan Mindrila, Eugen Gondi, Anca Parghel, Alături Roberto Magris Trio (Italia), Istanbul Quartet, Ars Praxis (Germania), Günther Sommer (R.D.G.), Per Henryk Wallin (Suedia), Jam Session în curtea la Casa Tineretului.

1987, îl sărbătorim pe nea Mihai Berindei la a 80-a aniversare. Din nou patru zile pline, aceleași trupe valoroase din țară: Duo al fraților Bădiță, Johnny același creator de teme originale, Marius Popp și Dan Mindrila în plin Mainstream, Harry și Stroe creează Creativ.

Din strălucite un unicat: Teatrul Expresionist și Jazz: Fine Kwiatkowski (R.D.G.), jazz cameral cu Overtones (Germania), Rudolf Dasek și Karel Ruzicka (Cehoslovacia), Dimenzio (Ungaria) și excelenții Walk Away (Polonia).

1988, 27 de formații, 8 în concurs, 6 străine. Noi combinații între muzicienii români, duo-uri, triouri, opusuri însă aceleași neobosiți jazzmani ai noștri care caută noi formule de expresie. Bineînțeles li se alătură din nou mai mult sau mai puțin valoroase trupe străine venite prin bunăvoința ambasadelor: Das Pferd (Germania), Fabio Rascio Quintet (Italia), Alpine Jazz Herd Band (Elveția), Jan Piaszyn Wroblewski

(Polonia), Wladimir Cekasin (U.R.S.S.).

1989. De data aceasta 5 zile, cu 20 de formații, geiele mai aerisite încep devreme, 7 formații în concurs. Revine Titu Popovici în sextet, Harry Tavi-tian ca întotdeauna novator aduce o nouă formație de expresie: jazz cu scenariu de teatru. Anca Parghel aături de un duo excelent german, pian — bas, Günther Glatt Elephantrombone (Germania), Acoustic Version (Bulgaria), revine Emil Viklicky în trio din Cehoslovacia, un excelent pianist rus, foarte tînăr Leonid Flusky, încheind această ediție, poate una din cele mai reușite formații:

tas bateriei de serviciu, Aura Urziceanu concert în afara galelor, Anca din nou cu Joi instrumentiști germani cu care va colabora și în continuare. Ion Baciu jr. vine din Suedia, Joe Suchse revine solo, Liz Magnus (Israel) vocalistă de excepție, Richard Furst (Germania), Duo din Lituania. Si as încheia această enumerare cu doi mari pianisti Joachim Kühn (Germania) care să fie sincer m-a dezamăgit, însă în compensație l-am ascultat pe Markku Sola (Finlanda) pianist prețios și a acestui edit.

1991, ultimul Festival al căruia director a fost Nae Ionescu. Din nou 5 zile cu 27 de formații, nu

DIN PORUNCILE JAZZ-ULUI

● Jazzul este un fel de a consuma muzica pe o altă masă, cu alte tacituri și cu un alt apetit.

● În această muzică poate încerca oricine să fie poet; se pot scrie versuri, strofe libere, cu sau fără rimă. Se poate striga în gura mare, iar alămurile au voie să scoată sunete agresive fără ca acestea să jeneze simțirea urechii noastre muzicale.

● De mult de tot s-a muncit pe această muzică, mai ca ieri s-a dansat această muzică, iar acum se gîndește pe această muzică.

● Această muzică n-a fost niciodată o ideologie, dimpotrivă, o simplă simțire umanitaristă. De aceea a fost adusă în repetate rînduri în boxă și acuzată avînd drept procuror politică.

IOSEF VIEHMANN

Still Dawn (Polonia), Didier Lockwood (Franța) și explodivul Steve Williamson (Anglia).

1990, Ediție publicară a XX-a. De o calitate deosebită însă sub toate aspectele ca participare a publicului, 33 de formații, 8 în concurs, 10 străine (travuri) pînă acum anunțate, Billy Bon-

stin de ce însă entuziasmul este în scădere, deși galele sînt excelente. 6 formații în concurs, 6 formații străine. Încep problemele financiare, problemele cu sponsorizarea.

Colompar în Duo cu Dundi Brăsoveanu (excelență), Harry divorțat de Stroe, cîntînd împreună cu un impresionant saxofonist bulgar Anatoli Vapirov. Cornel Is lelege o altă formulă: cu suflători și tambal. Formații din Chișinău și Cluj, Bela Kamocsa cîntă blues. Din nou avem instrumentiști de serviciu.

Se lansează discul V.J.Q.-ului „Fresh Sound”. Formația Academică cîntă concursul și se lansează. Formații din Austria și Italia.

Funțiile culminante ale acestui an: Zaviot (Israel), Barbara Dennerlein (Germania) și Louis Schavis (Franța).

Cu această încercare de enumerare istorică, în care cu toți neoroni consumați pentru a-mi răscăli memoria, întorcîndu-mă cu peste 20 de ani în urmă îl rog să mă scuze pe toți cei pe care nu l-am amintit. Pe scena Festivalului de la Sibiu s-au perindat sute de muzicieni și zeci de formații, valoarea lor fiind dată, poate ca în orice istorie, de trecerea timpului, adevăratele valori permanențându-se.

Festivalul din martie al acestui an îl dedicăm lui Nae Ionescu, dispărut din august 1991, Festival început de el la Sibiu în 1974.

„The show must go on...”

GABRIEL ALBRECHT

O parte din membrii comitetului de organizare a edițiilor festivalului sibiuan (de la stînga la dreapta): GABRIEL ROMAN, CONSTANTIN STOICULESCU, NICOLAE IONESCU, GABRIEL ALBRECHT, ALEXANDRU RĂDULESCU, CONSTANTIN GRIU.

Adolescentul magnific

Am văzut lumina... rampei în seara zilei de 4 aprilie 1989 în orașul Ploiești. „Părinții” mei spirituali, Alexandru Comănescu și Puiu Măncas mi-au îndrumat pașii firavi înarmându-mă cu o conduită solidă capabilă să mă ferească de bolile copilăriei (muzica „pop” sau „rock”, cu influențele ce decurg de aici). Trei ani am locuit aici, la Ploiești și o dată pe an — primăvara — primeam vizita prietenilor mei mai mari din diferitele centre ale țării: Richard Öschanitzky, Dan Mindrilă, Johnny Răducanu, Eugen Gondi, Mihai Berindei, Aura Urziceanu, Sila Dinicu, frații Popovici, Zoltan Boros, Bebe Jivănescu, Béla Kamocsá. La vârsta de patru ani, m-am mutat într-un oraș din inima țării pe care mai târziu un poet l-a numit „Sibiu — capitala jazzului românesc”. Revenind la începuturi, mi-amintesc că aici, la Sibiu, am sosit tot primăvara, în martie 1974. Am fost bine primit. M-au așteptat toți, inclusiv „părinții” mei ploieșteni. Unii au și plins — de bucurie. Am fost sărbătorit mult mai generos decât eram obișnuit acasă. Odată cu mine au sosit toți vechii mei prieteni din București, Timișoara, Cluj-Napoca, Iași, Roman, la care s-au adăugat alții mai noi: sibienii.

Cu toți mi-au cîntat în noaptea, pînă la ore tirzii muzica mea preferată: blues, swing, bop (pe vremea aceea „free”-ul nu intra în grațiile mele). Ce vreați, eram doar un copil. Prin '77 m-am maturizat, învățam mult; din experiența altora, din experiența mea. Viața mea începuse să fie riguros organizată, iar noii mei „părinți” adoptivi (între timp înși deveniseră „părinți” adevărați) îmi vegheau pașii cu atenție. În acel an mi-am cîștigat o mulțime de prieteni noi: pe sce-

nă și în sală (mai ales în sală!). Aceștia veneau în fiecare primăvară la aniversările mele. Veneau din Brașov, Suceava, Satu-Mare, Cluj-Napoca, Arad, Tg. Mureș, Buzău, Constanța, București în număr atât de mare încît nu mai încăpeau în sală, pe scenă, hoteluri, restaurante. Întreaga „capitală” a jazzului — vîlă de surplusul celor 1.500 vizitatori sosiți pe durata a patru zile. Uitasem să vă spun că aniversările mele anuale s-au extins de la trei la patru zile.

Cînd aveam nouă ani, am primit vizita celor mai apropiați de vîrsta mea: tinerii concurenți. Cel mai bun, „laureatul”, au reușit să vină în anul următor la mine sub numele de „formații consacrate”. Așa au fost: „Transfer”, „Traditional Jazz Band”, „Paralela 45”, „Anca Parghel”, „Harry Tavitian” — Corneliu Stroe, „Alia Breve” — numai cîteva nume din noianul de concurenți care s-au perindat pe scenă.

În 1980 cercul meu de prieteni s-a mărit considerabil. Cum credeți că s-a întîmplat? Cînd despre mine prin altele reviste precum „Jazz Forum” și altele căsă fi o gazdă bună, iar muzica ce se cînta pe scena mea nu e deloc de lăudat, au început să mă caute primii oaspeți de peste hotare: „Traditional Jazz Studio” din Praga. În anul următor a venit rîndul unor celebrități și mai mari: Ganelin, Cekasin, Tarasov, Günther Hampel, Jeanne Lee, Markovic, Guit, Milan Svoboda, Zbigniew Namysłowski, Rudolf Dasek, Veselin Nikolov, Günther Sommer, Per Henrik Wallin. S-au simțit bine la mine, iar eu m-am simțit onorat de prezența lor. Și așa, pe nesimțite, au trecut toamne, ierni și au venit iar primăveri. În zilele acestea împlinesc 18 ani. Sînt tînăr

și plin de vise. De fapt, oricine înțîi a visat, iar mai apoi și-a făcut aripile cu care a zburat. Așa a fost și viața mea în cei 18 ani: un vis împlinit. Am și doi frați mai mici: unul la Brașov (născut la 22 noiembrie 1978), iar celălalt la Costinești (născut la 25 iunie 1981). Mă înțeleg bine cu ei și abia aștept să ajung la vîrsta maturității să teasăm și să bem un pahar „ca între bărbăți”, să ne urăm viață lungă și conștientare eficientă pentru ceea ce se numește progresul jazzului românesc.

Oricum de ne acuzăm avîm motive să ne mîndrim că am început să fim cunoscuți în lume. Toți trei sîntem trecuți în „Directory of Jazz Festivals” — second edition, ghid festivalier mondial editat de Federația Internațională de Jazz.

De la Japonia, Noua Zeelandă, Sri Lanka, Singapore, Hong Kong, Senegal — ca să amintesc de grăditele cele mai exotice ale jazzului — pînă la Tibet, Novosibirsk, Leningrad, Moscova, Varșovia, Praga, Berlin, Paris, Haga, Montreux, New York, San Diego, New Orleans, San Francisco etc. festivalurile se înșirîsc ca un brîu care înconjoară planeta.

Și din nou visez. Visez la ziua cînd pe scena sibiană va răsună trompeta lui Dizzy sau a lui Freddie, pianul lui Chick sau Oscar, saxofonul lui Stan sau Sonny (l-am numit cu numele lor mie, deosecitimi — sînt cei mai buni prieteni).

Aberație? Deloc! Oricine înțîi a visat, iar mai apoi și-a făcut aripile și a zburat.

Sibiu „International Jazz Festival”, la 18 mai

(pentru confirmare)
NICOLAE IONESCU

JAZZ VOX

DAN MINDRILĂ: Ce perspective avem. Atîta cît producem. Dacă facem vom avea perspective, chiar foarte bune, dacă nu facem nu vom avea, deci totul este la latitudinea noastră, să ținem mai mult la aceste manifestări ale jazz-ului și, poate, o mișcare mai mare de sustinere a jazz-ului românesc pe plan internațional n-ar strica. (1987)

NICOLAE IONESCU: Odată cu înmulțirea manifestărilor de jazz, constatăm că în același timp crește și perspectivele. Dar trebuie să remarcăm, asistăm la un fenomen interesant: crește numărul acestor sărbători ale artei improvizatei, dar nu prea vin noi muzicieni din urmă. Consider că organizarea unui concurs între formații, cum este cel sibian, este binevenit pentru profilarea unor grupuri tinere, pe care le putem considera ca o generație de schimb a jazz-ului românesc. (1987)

ION PETTY VINTILĂ: Apare evident faptul că jazz-ul autohton prezintă o tendință tot mai mare de afirmare plastică și cu tot mai multe intenții de consacrare. În preajma acestor bune și frumoase intenții se remarcă frecvent existența prezenței în mijlocul auditorilor a unor nume sonore, devenite de referință. (1987)

JOHNNY RADUCANU: Din fericire există mulți oameni care lucrează cu creionul, mă refer la faptul că ei au o sete nebună de a scrie despre jazz și asta se întîmplă nu numai la noi ci și în alte țări. E bine, acest entuziasm debordant îl face pe unii care se pricep mai mult sau mai puțin la jazz să îmbrace articolele lor cu imagini din alte arte. Or, în aceste condiții, nu avem specialiști pregătiți în această direcție, sau de informații în zona jazz-ului, în zona reală a jazz-ului. Prin urmare, greu găsești materiale care să cuprindă esența jazz-ului, iar oamenii nu au o imagine clară, reală, adevărată. (1987)

EUGEN GONDI: Jazz-ul este o țară democratică. (1990)

DAN IONESCU: Jazz-ul este cel mai liber idiom muzical în sfera muzicii improvizatorice. (1990)

BILLY BONTAS: Jazz-ul este înșăși viața. (1990)

CĂTĂLIN ROTARU: Jazz-ul este cel mai profund mod de exprimare a spontaneității prin prisma fanteziei. (1990)

MARIUS POPP: Jazz-ul este împărțirea celor patru timpuri, fiecare timp împărțit în trei pentru cei care știu și pot face jazz și în patru pentru cei care nu pot și nici nu știu. E un lucru care nu se poate educa, e un lucru realitate nativ. Avem două categorii, cei ce pot face jazz, și-l fac sublim, și cei ce nu pot. (1990)

MIRCEA TIBERIAN: Jazz-ul este o artă a libertății. (1990)

ALEXANDRU VASILIU: Afîindu-se una din rațiunile de a exista în permanentul și necesarul dialog dintre muzicieni de orientări stilistice și apartenențe naționale diferite, jazz-ul înfăptuiește, poate mai rapid, mai eficient decât alte genuri muzicale, apropierea, eliberarea comunicarea de simțire și aspirație dintre oamenii de pretutindeni. Și asta se poate realiza prin dialogul nemijlocit, pe viu dintre muzicieni și public. Este unul din imperatiile pe care organizatorii de la Sibiu l-au înțeles pe deplin. (1989)

MIHAI BERINDEI: Independent de orice definiție l s-ar da, prin spontaneitatea și vitalitatea improvizatilor, jazz-ul este una din cele mai puternice forme ale activității intelectuale artistice prin care se reușește a se transmite direct și total, într-un cadru specific, un gând, o idee, o emoție muzicală, dar pentru a avea dreptul de a beneficia de plăcerile produse de jazz, ai obligația de a-l sluji cauza. Așadar, pentru mine, jazz-ul a fost și va fi întotdeauna o sursă de plăcere dar și de obligație. (1988)

DUMITRU CAPOIANU: Pentru mine, festivalul sibian este la fel de fiecare dată: la fel de pasionant, la fel de interesant, la fel de viu, la fel meritînd a fi cu pasiune frecventat, pentru că fiecare din edițiile sibiene au manifestări care mi smulg momente de bucurie și entuziasm (interioare bineînțeles). Găsește acestea n-ar fi fost posibil fără o imensă cantitate de entuziasm investită de toți muzicii care veghează la sănătatea jazz-ului și pe care îl rog să se simtă toți cități la acest capitol... (1988)

TOMA TOHATI: Jazz-ul este intolerant cu cel strălucit de ideea nobilă a creației, cu cel care nu are ceva de spus sincer și important. Receptiv la frământările omului contemporan, jazz-ul, asemenea unui seismograf definitiv, simte dislocările produse în sensibilitatea colectivă, vine în întîmpinarea celor care îl caută oferind generos momente de destindere spirituală și de reflecție asupra rosturilor muzicii în existență. (1990)

Compilație din Foile sibiene de Jazz realizată de
MIHAI GODOBOJA

Jazz în acord fin: MARIUS POPP

Fată în fată cu a sa „Creațiune”: HARRY TAVITIAN

Un împătimit al lui John Coltrane: GARBIS DEDEIAN

Blues for... DAN IONESCU

IN MEMORIAM

ION TANOVICEANU

Vestea tristă ne-a parvenit cu puțină întârziere. La 15 februarie a.c. s-a stins din viață, undeva în S.U.A., dl. Ion Lulu Tanoviceanu, bunul prieten al lui Mihai Berindei și al jazzului românesc. Din 1964, aproape două decenii, până la plecarea din țară, pe lângă profesia de inginer, a îndeplinit cu cea mai mare constiințiozitate și cu o exemplară dăruire, funcția de secretar al primului Club de Jazz din țară, cel de la Casa de Cultură a Studenților din București.

Alături de Iosif Viehmann și Zolt György de la Cluj, Pitty Vintilă de la Zalău, Alex. Comănescu și Puiu Mancaș de la Ploiești, dl. Lulu Tanoviceanu și nea Mihai Berindei din București alcătuiau în jazzul românesc un fel de „sfat al înțelepților”.

Din 1974, anual, sfârșitul lunii martie ne prilejua la Sibiu nu numai întâlnirea cu muzica hot, ci și îmbrățișarea colegială, prietenească a celor care ne-am propus slujirea/promovarea jazzului românesc sau a jazzului în România. Și asta cu toate dificultățile și sacrificiile acelor ani în care această muzică, dacă nu era sprijinită, era cel puțin tolerată. Și pentru noi era suficient atunci.

Ion Tanoviceanu făcea o notă aparte prin înalta decență și eleganță a domniei sale, permanent comunicativ și jovial. Avea o statură impunătoare, agreabilă, cu o voce și o diție plăcută — motiv pentru care organizatorii multor concerte din Capitală sau ai festivalurilor de la Ploiești, Sibiu sau Timisoara — l-au invitat să facă oficiile de prezentator. Astfel ne amintim cu plăcere concertele de la București ale lui Lionel Hampton, Sarah Vaughan, Charles Mingus, Dave Brubeck, Dizzy Gillespie, McCoy Tyner, Duke Ellington, pre-

zentate de domnul Tanoviceanu. A fost și unul dintre primii realizatori ai unor emisiuni de jazz la televiziunea noastră.

Întotdeauna bine documentat și gata să ofere informația solicitată, Ion Tanoviceanu era un adevărat prieten al jazzmanilor, dar mai ales al lui nea Mihai Berindei, pe care l-a ajutat extrem de mult, atât în funcția de președinte al Clubului de Jazz din București, în alcătuirea „Dicționarului de Jazz” sau a altor materiale, cât și în viața particulară.

Marius Popp, care în acea zi de 15 februarie, aflat înmormântat în Germania, a realizat pe o casetă video un interviu cu nea Mihai, a surprins și reacția îndurerată a acestuia la aflarea tristei vesti. Nu se putea să nu-i scape câteva lacrimi. Tocmai împlinise (la 24 ianuarie) 85 de ani, iar prietenul său, Lulu, era mai tânăr cu 20 de ani.

Că numele regretatului Ion Tanoviceanu reprezintă pentru noi un simbol al prieteniei, o dovadă este și aceste câteva rânduri scrise în Cartea de onoare a Clubului de Jazz Brașov, și prezența domniei sale alături de o altă sufletistă a jazzului, dna Catina Ralea, printre membrii Quartetului brașovean condus de Harry Tavitian, revelația Festivalului de Jazz — Sibiu 1975.

„Unuia din cele mai frumoase și îndrăgite orase ale țării îi doresc un club de jazz cât mai puternic. Felicitări pentru succesele obținute la cea de a IX-a ediție a Festivalului de Jazz „Sibiu '79” și cum se știe, urări de noi succese și realizări în cadrul muncii de popularizare a acestui mult îndrăgit „JAZZ” care a fost puncta de legătură a unor noi și trainice prietenii”. (Ion Tanoviceanu).

ALEXANDRU ȘIPA

O mare absență: DAN MINDRILĂ

Sus: Mihai Tavitian, Alex. Șipa, Florin Gîrbacea, Jos. Mircea Vancă, Catina Ralea, Harry Tavitian, Ion Tanoviceanu.

Multe telefoane pe adresa JAZZ FAN: Cîntă AURA la Sibiu! Răspunsul este dezamăgitor: NU.

Prejudecata „americanismului” jazz-ului e astăzi pe alte continente care și-au însușit la perfecție total perlmăta. Pe de o parte, există muzicieni de pe alte continente care și-au însușit la perfecție tot arsenalul expresiei improvizatorice de tip american. Ascultînd sextetul jugoslav Markovici Gutt, cine ar găsi vreo fisură în stăpînirea idiomului hard bop, considerat chintesențial pentru spiritul negro-american al jazzului? Dar cubanezul Paquito D'Rivera, dar estonianul Lembit Saarela, românul Dan Măndrilă sau suedezul Gunnar Lindgren? Pe de altă parte însă, au apărut exponenți de indubitabilă valoare ai unor arii culturale de mare tradiție, sublimite prin exprimarea de factură jazzistică. Înnoirile jazzului provin azi din U.R.S.S., dar și din Brazilia, din Japonia, dar și din R.D.G., din Italia, dar și din Argentina, din Franța, dar și din România, Cuba, Austria, Finlanda, Grecia, Ungaria, Elveția sau Etiopia... Poate că în instituirea gus-numitei prejudecăți, un rol l-a avut neglijarea îndelungată a componentelor europene și chiar orientale — prezente de la început în jazz, alături de recunoscuta fuziune afro-americană. Sinteza gershwiniană vorbește de la sine despre amestecul cultural intercontinental ce stă la baza muzicii de jazz, dar anumite conjuncturi istorice au perpetuat pînă pe la mijlocul anilor '60 concepția eronată că jazzmenii lumii trebuie să emuleze modelele de peste ocean.

Cea mai semnificativă evoluție din jazzul ultimelor două decenii o constituie transformarea lui într-o muzică a întregii planete. Pornind de la preminența actului improvizatoric, muzicienii de jazz din toată lumea încep să-și afirme nu numai sensibilitatea individuală (așa cum se aștepta din partea lor pînă la apariția free-jazzului), ci și pe aceea a culturilor naționale, a comunităților din care fac ei parte, a rădăcinilor etnice, psihice, istorice de o diversitate quasi-incomensurabilă. Ca atare, se vorbește tot mai des de școli naționale în jazzul actual. Nici țara noastră nu e excepția. Căldura și receptivitatea publicului românesc au devenit atât

de cunoscute, încît mulți jazzmeni dintre cei mai valoroși (în să concerteze la noi. Prin regularitatea concertelor și a manifestărilor (Sibiu, Costinești, Brașov, Satu Mare, Cluj-Napoca) nivelul de informare la zi a publicului și creatorilor este foarte ridicat. Desi nu foarte numeroși, muzicienii de jazz români fac dovada unei apreciable pregătiri de

ETHOS CULTURAL
NAȚIONAL ÎN
JAZZUL ACTUAL

specialitate și reușese să illustreze un amplu spectru stilistic. Chiar și la o selecție riguroasă, tot am reține câteva nume de anvergură: Richard Oschanski, Johnny Răducanu, Dan Măndrilă, Eugen Gondi, Marius Popp (individual sau cu diverse grupuri pe care le-au condus de-a lungul anilor), Harry Tavitian/Corneliu Stroe (nucleul formației

Creativ, cea mai consecventă novaloare prezintă în jazzul nostru), Ion Baciu Jr., duo-ul Anca Parghel/Liviu Marculeacu, Studio, Triptic, big band-ul dirijat de Mihai Porcișanu la Ansamblul armatei Cluj-Napoca, Opus 4, Cvarletul Tiberian/Butoi, Aura Urziceanu etc. O mare importanță în primirea cu noi talente a scenei jazzului românesc au avut-o concursurile de debut din cadrul „Zilelor jazzului sibian”, și mai recent, ale celor sămăreșe. După o perioadă de relativă stagnare, se remarcă în ultimii ani îmbucurătoare tendințe de întinerire a mediei de vîrstă a multor formații (exemplară în acest sens — orchestra Gaiu, învîată la Casa 7, nerezultul Cluj-Napoca de către Stefan Vannai și devenită o mini-școală de jazz pentru aproape 30 de tineri). Cît privește cuprinderea stilistică a manifestărilor de anvergură desfășurate la noi, este lăudabilă deplina libertate de opțiune de care dispun muzicienii. Practic, toate marile curente din evoluția acestui foarte dinamic gen muzical își află aici ilustrarea: de la dixieland la bebop, de la swing și cool la hard bop, free, jazz de fuziune etc. Dar să nu ne lășăm intimidat de etichete; principalul este că, prin talentul lor, jazzmenii români de frunte au reușit să creeze modalități adecvate de exprimare muzicală spontană a ethos-ului propriu culturii noastre. Această definire a specificului a fost înfăptuită fără a se sacrifica sincronizarea cu dezvoltările cele mai recente de pe plan mondial. Poate însă că ar fi timpul să ne afirmăm mai curajos propriile valori în contextul universalității. Timorarea și complexele sînt neavenite, date fiind performanțele atinse. Numai că pe piața mondială a domeniului discutat aici se pătrunde mai ales prin discuri. Înregistrările (radio) există. Cînd ele vor începe să fie promovate, așa cum merită, de către Electrecord, „școală românească de jazz” ar putea deveni un reper în viața muzicală a lumii, așa cum deja este compoziția românească din ultimii vreo 25 de ani.

VIRGIL MIHAIU

CURIERUL NAȚIONAL S.A.

ANDREI PARTOȘ, redactor șef, GABRIEL FLOREA, secretar general de redacție, ORLANDA DELADI, reporter special, ION ȘERBAN, tehnoredactor, CLAUDIA NICULESCU, RAISA VLASOV, corectori.

POP ROCK & SHOW

ADRESA REDACȚIEI: București, sector 1, str. Ministerului 2-4, tel. 15.02.00/886. SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R. & S”, „Curierul Național”, „Curierul Național Magazin” poate fi contactat la numărul de telefon 15.32.29.

VICTOR CIOBANU, realizator copertă, ALEXANDRU ANDRIES, din noua serie 1992, titluri și vignete

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Pe 20 martie s-a derulat cea de-a 60-a ediție a emisiunii noastre. Am aniversat-o prin numărul mare de surprize. Anastasia Lazariuc și Mihai Constantinescu s-au bucurat de o primă deosebită, cum o reieșit din telefoanele primite. Marian Ionescu de la Direcția 5 ne-a oferit secvențe de pe primul album al „orchestrei”, pe care îl așteptăm în magazine. Emilia Diță a debutat la V.N.D. (însoțită de familia și prietenii de la Athenée Palace Night Club). Convoiajul telefonic cu Eugen Mihăilescu (Krypton) de la Constanța și Ioan Pascu (în triplă ipostază) de la Brașov au contribuit, sperăm, la varietatea programului. Au început să sosească răspunsurile la întrebările din numărul 10. O serie de sugestii s-au adunat. Le vom publica. Acum lista pentru dedicațiile din 3 aprilie 1992.

1. Stiu că ești tare frumoasă - GHEORGHE GHEORGHIU
2. Love Hurts - NAZARETH
3. Passion - ROD STEWART
4. Justified And Ancient - THE KLF & TAMMY WYNETTE
5. Cîntec pentru dragoste - AURA URZICEANU
6. Twice As Hard - THE BLACK CROWES
7. Since I've Been Loving You - LED ZEPPELIN
8. Să uit mi-e greu - MIRCEA RUSU
9. Killing Me Softly With His Song - ROBERTA FLACK
10. Child In Time - DEEP PURPLE

Continuăm să fim sponsorizați de CURIERUL NAȚIONAL S.A. Partea dulce ne-o asigură cu amabilitate cofetăria ANA. Telefoanele: 13 69 01 și 14 31 90. O nouă întâlnire cu membrii Fan-Clubului V.N.D. va avea loc la sfîrșitul lunii aprilie.

L.P.M. + A.P.

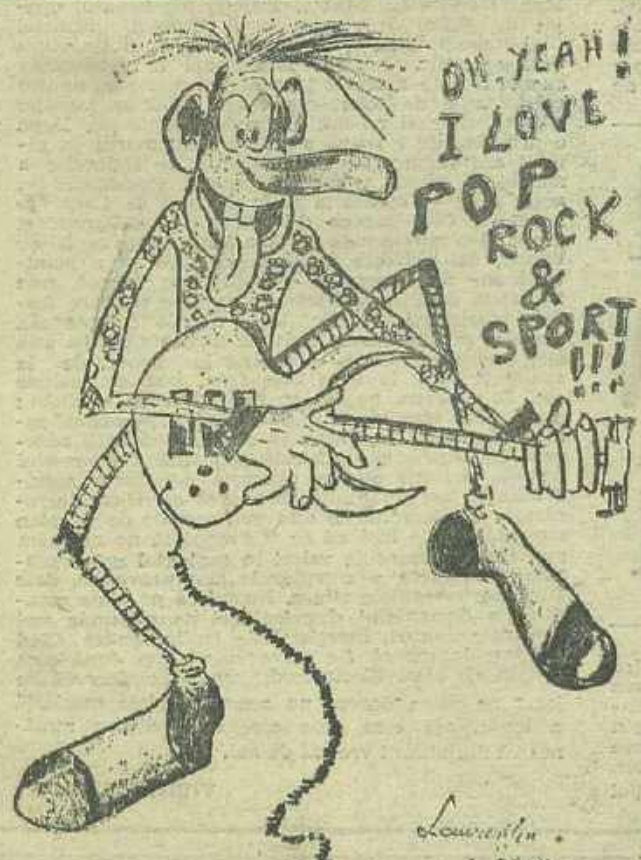
O NOAPTE CU MĂMICI FRUMOASE

ANASTASIA LAZARIUC

EMILIA DIȚU

AUTOPOREȚ, LAURENȚIU CAZAN

PREȚ 15 LEI

LANTURILE - primele impresii

Constanța, 21 martie. Frig, nori, unceală. Aspect de „Trialet provincial”. Contrastantă atmosfera de emoții și nerăbdare din interiorul Casei de Cultură a Sindicatelor. Se pun la punct ultimele detalii pentru premiera lucrării rock „Lanturile” a formației Krypton. Sala se umple încet, încet. În curînd se va dovedi neîncăpătoare. Do-va-da că Krypton-ul n-a stat degeaba două luni la Constanța.

Începe spectacolul. Tunde, trănete, efecte pirotehnice. Efect maxim - sala scandează „Krypton”. Pe mine mă trec fiori și m-apucă spaima. Oamenii au venit la un concert rock, asta-i clar. Oare cum vor reacționa la un poem rock? Tensiunea crește. Pe scenă își fac apariția membrii corpului de balet. Undeva în spate se văd și membrii formației. Lingă mine, Adriana Buciu, lidera formației Secret și prietena lui Gabi Nicolau - Gurită strînge involuntar pumnii. De mine vor veni și colegile ei. Domnul Gheorghe Capătina le-a asigurat și lor spațiu de repetiții.

În fața noastră spectacolul se derulează în continuare. Alături de Gurită mai participă încă doi soliști. Ioan Luchian Mihăilescu și Cristi Ilie (solist la formația Commando din localitate).

A trecut mai bine de o jumătate din spectacol. Spre surprinderea mea publicul ascultă în liniște (cu mici excepții) și din cînd în cînd aplaudă (deși în momente cam nepotrivite). În ansamblu, reacția lor este cum nu se poate mai bună. Un sincer „Bravo!” rockerilor constănțeni. La fel de sincer ca și cele adresate de către ei protagoniștilor spectacolului, la final.

După spectacol, conferința de presă. Prima cameră destinată acestui scop se dovedește neîncăpătoare. Dar îmi dă prilejul să remarc prezenta domnilor Doru Dumitrescu și Vasile Seicaru. Conferința de presă se mută în barul casei. Ni se spune că putem comanda tot ce dorim. Propun să începem cu niște bere neagră, pentru că mi-e

foame. Nimeni nu gustă gluma. Pentru că am făcut-o în surdina.

Se vede că domnul Capătina nu a mai organizat conferințe de presă. Artiștii stau în un loc cu zărilor. Care reprezintă sub 10% din totalul celor prezente. Voturile, whisky-urile și Cînsa-no-urile curg în valuri. Presa se încălzește. Încep să curgă și întrebările. Răspunsurile vin prompte. În scurt timp se tabără pe Doru Dumitrescu care rezistă un timp alacului, după care se vede nevoit să le reamintescă reprezentanților ziarelor și posturilor de radio că scopul conferinței de presă este cu totul altul. Nu înainte de a-l invita pe membrii formației la transmisiile în direct a Video-Magazinului de a doua zi. Invitație neoporată (am aflat ulterior) nu se știe din ce motive.

Întrebările s-au epuizat. În bar este frig. Și ceată. Obosiți, colegii mei de breaslă se retrag către casele (hotelurile) lor. Eu mă retrag împreună cu priete-

ni de la Krypton în vasele lor apartamente (două camere încălzite cu un calorifer electric și un radiator în speranța unei sărbătorii prelungite. Acolo încerc să-mi trag de limbă pe băieți. Care vin și pleacă (unde?) în continuu. Pînă la urmă mă stabilesc la Dragoș Docan și la prietena lui, care este tot ziarista. Ce am aflat veți citi în numărul următor.

Ceea ce mai trebuie să scriu, neapărat, este faptul că formația Krypton multumeste din suflet domnului Capătina, lui Sorin Voinea care l-a înlocuit pe Răzvan Filii (ciupe) îmbolnăvit de hepatită cu trei zile înainte de premieră (programată inițial pentru 15 martie) și lui Costel Ionescu (sunset) care cu 48 de ore înainte de spectacolul din seara aceasta a trebuit să desfacă tot PA-ul bucătăriei cu bucatăria (instalatie de 2x4 KW) datorită unor defecțiuni care apăruseră pe parcurs.

ANCA LUPES

Ediția a 6-a			
Local actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei
		Interpretul	

TOP 5 POP - R

1	1	4	Viață de artist	Angela Similea
2	2	6	Un tren de seară	Elena Cirstea
3	5	3	Ce va fi cu iubirea mea	Loredana Groza
4	3	3	Zile rele, zile bune	Mirabela Dauer
5	-	1	Cîntec pentru dragoste	Aura Urziceanu

TOP 5 ROCK - R

1	1	2	Mafia	Holograf
2	3	3	Blues și ploaie	Sunset Transilvan
3	-	1	Emigrant	Timpuiri Noi
4	5	2	Furtună în desert	Mihai Păcoșchi și Formula 5
5	3	6	Exercițiu	Valeriu Șterian și Compania de Sunset

TOP 10 POP - S

1	4	3	Stay With Me Tonight	Chris Norman
2	8	2	Remember The Time	Michael Jackson
3	3	4	Star	Simply Red
4	6	3	Saltwater	Julian Lennon
5	2	3	Diamonds & Pearls	Prince & The N.P.G.
6	1	4	Ice Machine	Depeche Mode
7	-	1	Don't Let The Sun...	George Michael and Elton John
8	-	1	Obsession	Army of Lovers
9	-	1	Justified and Ancient	The K.L.F. & Tammy Wynette
10	7	2	Addams Groove	Hammer

TOP 10 ROCK - S

1	2	5	Prisoners In Paradise	Europe
2	1	5	Smells Like Teen Spirit	Nirvana
3	8	2	The Unforgiven	Metallica
4	6	4	Wasted Time	Skid Row
5	5	3	Mysterious Ways	U 2
6	7	2	Mama I'm Coming Home	Ozzy Osbourne
7	10	2	Thought I'd Died And Gone To Heaven	Bryan Adams
8	-	1	November Rain	Guns N' Roses
9	-	1	Hit Between The Eyes	Scorpions
10	-	1	Radio Wall of Sound	Slade

ABONAMENTELE!

Pentru luna mai puteți face abonamente prin intermediul redacției pînă la 20 aprilie. Cei 60 de lei se vor expedia pe numele ORLANDA DELADI și adresa str. Ministerului 2-4, Pop Rock & Show, cod 95124, sector 1, București, cu precizarea pe mandatul poștal - PENTRU ABONAMENT. Adresa și numele (integral) vă rugăm să le treceti cu litere de tipar și foarte clar. La acest capitol NU se admit pseudonime. O altă rugăminte se referă la confirmarea (sau nu) a primirii revistei. Taxele de expediere le va suporta redacția.

La redacție mai găsiți numerele: 2, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 16, 18, 39, 40, 41, 42, 46, 49, 50. Din acest an lipsește doar numărul 10 (57). Vă așteptăm pentru completarea colecțiilor personale.

BIROU RELATII CU PUBLICUL - Spatiul Independent 202 A : tel. : 38 30 80/475.